Ce zici, mamă,
să mă înalț către cer?

Daria
Hornoiu

SIMPLU, DARIA

Jurnal
neterminat

REALITY SHOCK

PANDORA M

SIMPLU, DARIA

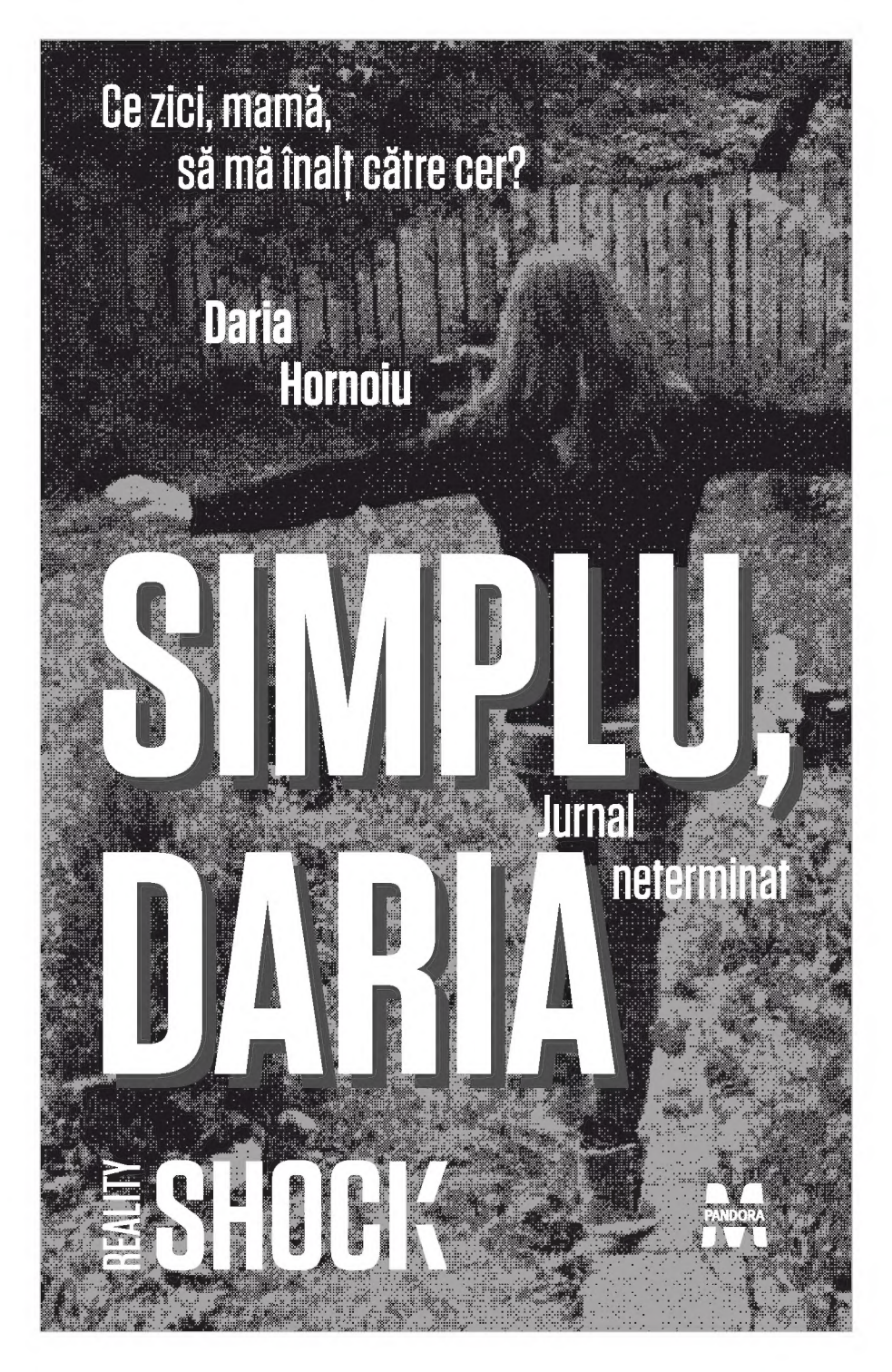
Ce zici, mamă,
să mă înalț către cer?
Daria
Hornoiu
SIMPLU,
DARIA
Jurnal
neterminat
REALITY
SHOCK
PANDORA M

Editori: *Magdalena Mărculescu*
Vasile Dem. Zamfirescu
Silviu Dragomir
Fondator: *Ion Mărculescu, 1994*
Design: *Radu Manelici*
Redactor: *Domnica Drumea*
Director Producție: *Cristian Claudiu Coban*
DTP: *Gabriela Chircea*
Corectură: *Eugenia Țarălungă*
Cătălina Ioancea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HORNOIU, DARIA
Simplu, Daria. Jurnal neterminat / Daria Hornoiu. – București:
Pandora Publishing, 2012
ISBN 978-973-1989-26-6
821.135.1-94

Copyright © Pandora M, 2012
pentru prezenta ediție

C.P. 27-0490, București
T/F: +4 021 300 60 90
W: pandoram.ro

Pandora M face parte din Grupul Editorial Trei

5

Literatura se naște din literatură. Întotdeauna o pagină scrisă perfect implică o doză de ipocrizie, o detașare rece de „spectacolul vieții", distanța necesară ca să poți vorbi despre lucruri imposibil de descris atunci când te afli în miezul lor.

Jurnalul se naște din viață. Pagina de jurnal e ca o oglindă: te arată întocmai cum ești, subterfugiile stilistice sunt lăsate deoparte. Nu trebuie să convingi pe nimeni de nimic. E înfruntarea dureroasă cu tine însuți, care presupune o luciditate și o sinceritate extreme. Jurnalul iese cumva din încorsetările literaturii. E un document viu, o transcriere „la cald" a vieții, de o tensiune aproape insuportabilă.

Jurnalul Dariei Hornoiu e confesiunea unui om pe moarte. Cu atât mai autentică și mai intensă cu cât Daria nu se gândea la publicarea lui. Încerca prin scris să țină departe frica de spitalele insalubre, de coridoarele cenușii, de

tratamentele epuizante. Și în același timp resimțea dureros frumusețea vieții, cu miracolele și nedreptățile ei.

La fel ca mulți dintre prietenii pe care și i-a făcut în spital, Daria nu a putut să ducă lupta până la capăt. În pofida momentelor de disperare, a înfruntat boala cu acel curaj uluitor al tinereții, sperând neîncetat să se vindece și să se bucure mai departe de dragoste, de frunzele toamnei, de ciocolată, de prieteni, de mirosul de scorțișoară și de brad.

Jurnalul Dariei a oprit timpul în loc. Acum, ce e dincolo de cortină numai ea știe.

Eu, pentru ei, rămân aceeași Daria.
Ce e dincolo de cortină știm doar noi două.

Draga mea fiică, Daria Hornoiu,

Astăzi (1 iulie 2011), când vei fi numită în absență, marea absență, Șefa de promoție, o șefă de promoție a sufletelor, înainte de a transmite mesajul tău colegilor tăi, am un mesaj pentru tine!

Acum, când tu ești Betelgeuse, cea mai frumoasă stea din Orion, îți doresc să cutreieri Universul așa cum ai visat tu în copilărie, să te bucuri de imensitatea lui, să-ți dai jos bocancii Andronei, cei care ți-au îngreunat pașii, și desculță, eliberată de povară, să-ți întinzi aripile în cel mai amplu zbor! Iar seara, cu lumina ta, să veghezi drumul celor singuri și triști, celor bolnavi și nehotărâți, să asculți, așa cum făceai aici, povești de viață, în timp ce tu scriai povestea ta! Vei rămâne ȘEFA DE PROMOȚIE a sufletelor noastre. Să ai un zbor lin, frumoasă pasăre albă! Cu respect mă plec în fața amin-

tirii tale și-ți mulțumesc că și de acolo îmi umpli sufletul de mândrie!

... Într-o felicitare pe care Daria mi-a scris-o de ziua mea spunea: „Atunci când eram o steluță, am privit pe pământ și, dintre toate mamele, TU ai fost cea pe care am dorit-o...“

Fata mamii,

Când aveam 21 de ani mi-am dorit o fiică pe care să o cheme DARIA! Priveam pe cer și, dintre toate stelușele, tu luminai cel mai puternic, îmi zâmbeai, mă făceai să râd, să plâng, MĂ FĂCEAI FERICITĂ.

Pântecul meu a fost onorat să te poarte, brațele mele au vibrat de iubire când te legănau, sufletul meu cânta alături de tine cel mai frumos cântec despre o fiică și o mamă!

Este o onoare pentru mine să fiu mama Dariei! Mi-ai dăruit cei mai frumoși ani, mi-ai dăruit o viață plină de bucurii, am trăit împreună experiențe pe care alții nu le vor trăi niciodată, tu m-ai învățat să trăiesc cu Demnitate. Am învățat de la tine ce e curajul, ce înseamnă voința, ce înseamnă să fii un prieten adevărat. Am învățat multe de la TINE, DARIA! Am crescut împreună, fiică și mamă.

Povestea noastră nu s-a sfârșit, aștept ziua când vom pleca împreună în călătoria la care visam cu atâta speranță, după ce pe scenă va cădea cortina, iar în culise noi ne vom îmbrățișa în eternitate.

Te iubesc, MINUNATUL MEU COPIL!

... acum, când tu ești iar cea mai luminoasă steluță, privesc cerul și sufletul meu tresare la sclipirea ta!

Mama sau, cum îmi spuneai tu,
„Ciupercuța mea“

SIMPLU, DARIA

„Daria, haide, haide aici la noi... te vrem aici! Vrem să te joci cu noi! — asta îmi spun ei, copiii morții...“ (Daria Hornoiu)

Doamne, Dumnezeul meu, așa cum am mai început și acum câteva luni, dar nu am continuat, încep și acum să îți scriu scrisori, pentru că doar așa reușesc să pun stăpânire pe cuvintele din capul meu. Sunt neascultătoare ca niște cai sălbatici, pe care, oricât aș încerca să îi învăț să meargă în pas liniștit, domol, să curgă lin pe șoselele din mintea mea, ele, cuvintele, aleargă nebunește, fără să mă aștepte.

Mintea mea o ia la goană și, de aceea, nu reușesc mereu să îți spun tot ce am de spus, să vorbesc cu tine, Doamne, așa cum mi-ar plăcea. Mă conectez la Tine, așa cum m-aș conecta la internet. Și Te chem, Tată, în această încăpere, alături de mine. Îți cer lumina și protecția, te rog, Doamne,

ajută-mă să dobândesc înțelepciunea prin credință. Ajută-mă, Doamne, să trăiesc umilința, să mă despart de orgoliul meu bolnav și bolnăvicios, de cuvintele urâte care îmi pocesc sufletul atunci când le rostesc sau doar le gândesc. Smulge de la mine orice gând urât și negativ, du-l departe și lasă loc doar de *lumină*, *pace* și *dragoste*.

Ajută-mă, Tată Ceresc, să cunosc pe deplin iubirea și să îmi las inima să se deschidă și să plutească, inima călătoare în universul Tău minunat. Lasă-mă, te rog, să descopăr sentimentele acestea plăcute, fiorii și bucuria, să plece de la mine tristețea și amărăciunea. Protejează-mă, Tată, de spiritele rele care doresc nimicirea mea, a ființei mele, și îndepărtarea mea de la lumina Ta sfântă. Nu le lăsa, Doamne, în preajma mea, a casei mele, a familiei mele sau a prietenilor mei. Du-le în pustiu și în depărtare.

Mă rog Ție pentru sănătatea mea... pe care vreau să o dobândesc, pe care vreau să o merit. De aceea, te rog îndrumă-mă pe drumul ales, să iau deciziile cele mai bune, cele care sunt în legătură cu Tine. Îmi doresc să trăiesc, să trăiesc cu adevărat și să respir profund, să iubesc și să mă las iubită. Dă-mi, Doamne, forța să lupt cu boala, să fiu o dovadă pentru ceilalți. Ajută-mi, te rog, corpul să primească cu drag plantele, medicamentele, apa și mâncarea pe care Tu mi le trimiți cu atâta dragoste.

Dă-mi, te implor, puterea de a mă controla, de a fi blândă, și curajul de fi bună și de a avea încredere în alții. Ajută-mă, Doamne, să nu o mai necăjesc pe mama mea, care se sacrifică în fiecare secundă pentru mine. Nu vreau să mă mai cert cu ea și să îi spun cuvinte urâte, pe care, poate, nici măcar nu le cred despre ea. Ajută-mă, Doamne, să fiu mai independentă, să îmi iau zborul din cuib, fără să cad. Ajută-mă să

fac ceva util cu viața mea și cu fiecare clipă pe care Tu mi-o trimiți.

Rămâi alături de mine, Tată ceresc, și învăluie-mă cu lumina Ta.

Amin.

Aceasta nu este o pagină de jurnal, este un spațiu, un canal prin care îmi trimit cuvintele spre lume, apoi spre mine, le reformulez și le retrimit spre lume. Nici nu știu ce vreau să scriu, uneori, nici nu știu ce mai simt sau dacă mai simt, ce sunt sau cine sunt. Sunt nehotărâtă, sunt confuză, mă simt necunoscătoare, prostuță chiar, într-o lume care abundă în informații și emoții. Sunt rece, în lumea mea. Nu sunt nemuritoare, din contră.

Uneori încerc să îmi recapitulez viața. Să o așez pe capitole. Câte capitole ar avea viața mea? Cum le-aș delimita? Pe ani, pe luni, în funcție de anumite evenimente, în funcție de așa-numitele vârste psihologice, în funcție de casele în care am locuit? Cum aș proceda?

Prima etapă, probabil, ar fi scurta perioadă de 11 luni în care am avut o familie completă, o mamă și un tată. Fericiți? Poate. Iubăreți? Cu siguranță. Și între ei, și cu mine.

DESPRE BOALĂ ȘI DESPRE CUM AM AFLAT DE EA...

Nici nu știu cu adevărat când începe povestea mea. Nu știu când au început simptomele, „coșmarul", cum obișnuiam să îl numesc până acum câteva luni. Cert este că acum, la aproape 6 ani după ce a izbucnit toată povestea asta, nu mă mai simt uitată de Dumnezeu, nu mai am impresia că mi s-a întâmplat ceva rău. Mă bucur că am avut o astfel de experiență. Am învățat să mă accept și să lupt cu greutățile vieții. De ce să fug și să pierd vremea întrebându-mă „de ce mie?". Până când puteam să fac asta? Am trecut de mult timp peste starea aia de șoc. Am ajuns chiar să îi mulțumesc vieții, lui Dumnezeu, că mi-au dat ocazia să lupt, să devin mai puternică, să înțeleg ce înseamnă viața și de ce este atât de prețioasă.

Aveam 13 ani. În vara aceea mi se întâmplaseră lucruri ciudățele. În primul rând, leșinam din senin sau vomitam, indiferent ce mâncam sau dacă mâncam. De asemenea, când ți-era lumea mai dragă, îmi curgea sânge din nas. La mare, văzusem că abdomenul meu e mai balonat și mama a dat verdictul de apendicită, cu gândul că o rezolvăm noi când ne întoarcem în Brașov. Dar, cum nu aveam alte simptome, nu ne-am grăbit să mergem la doctor, mai ales că eu întotdeauna am fost un copil cu personalitate, care nu a știut să se supună și nici măcar nu a încercat. Însă lucrurile au devenit din ce în ce mai nașpa, și leșinurile astea mă împiedicau să mă joc. Devenise înfricoșător. Într-o zi, prietenele mele de joacă au sunat-o pe mama la serviciu. Eram la

ele acasă și am leșinat. Mama a venit urgent și m-a dus la Spitalul Militar din Brașov, pentru că acolo cunoștea mătușa mea pe cineva. Asta a fost pe 2 octombrie 2002, dacă nu mă înșel, chiar într-o zi de miercuri. Au urmat multe zile de analize, și pe 14.10.2002 m-am operat. Cel care a scos tumora a fost renumitul doctor Pesamosca. Iar din noiembrie 2002 am început chimioterapia la IOB (Institutul Oncologic București), sub îngrijirea medicului Dragomir. Au urmat cele mai urâte șase luni din viața mea. Totul se transformase. De la păpuși și hăinuțe croite pentru păpuși, trăiam acum într-un univers al acelor și al branulelor; de la miros de prăjituri, la miros de medicamente, de la desene animate, la a vedea zilnic copii chei și condamnați, de la libertate și veselie, la a fi închisă într-o celulă de spital... Pot spune că, spre deosebire de ceilalți copii, eu chiar am fost „norocoasă": doar șase cure de chimio, câte o săptămână, o dată la trei săptămâni. Plus analize de sânge, bunicele în condițiile date. Bine, ce-i drept, cu multă șpagă, pentru a obține medicamentele necesare. Alți copii vomitau non-stop, eu cred că am vomitat doar o dată. Aveau dureri mari, eu eram zbanghie. În spital, mi-am făcut prieteni care acum nu mai sunt printre noi, dar de care îmi amintesc atât de bine, încă îmi tresare inima când le rostesc numele... Și chiar am fost îndrăgostită de un băiat din Craiova, care nu avea un picior. Ne făcuserăm mica noastră gașcă de „canceroși" puși pe glume. Eram eu, ceva mai rockeriță pe atunci, și cu (prea) multă personalitate, era Lavi, o fată frumoasă ce pierduse un păr foarte lung, cu un cancer la ficat, băiatul cu un picior, Răzvi (cât de chipeș era, și ce ochi blânzi), un băiețel cu glume cam îndrăznețe în programul vârstei lui de doar 5 anișori (îl chema Prichi), mai era o fată, Elena, bolnavă de leucemie... și Adrian... vai și câți alții!! S-au dus, așa tineri, morții nu i-a păsat de vârsta lor. Poate de-asta m-am și răzvrătit, după aceea, deși terminasem tratamentul și aveam analizele perfecte. Ei mureau pe capete, în timp ce

analizele mele erau perfecte, așa că am început să îmi fac destul de mult rău și să fac exact lucrurile pe care nu aveam voie să le fac. Eu o numesc perioada de rebeliune. M-a ținut până printr-a noua, când am aflat că a recidivat! Adică trebuia să o iau de la capăt. Operație, chimio, căderea părului... totul... și m-am prefăcut doi ani față de colegii de liceu că sunt bine. S-a aflat că avusesem cancer abia la lansarea de carte, în 2006. Tudor știa pentru că am vrut de la începutul relației să știe în ce se bagă. Și încă 2-3 prietene și mama. Bine, și familia. În rest, nu am spus până atunci. Voiam să fiu doar *Daria din Șaguna*, nu tipa aia bolnavă de cancer...

Cum a evoluat de-a lungul timpului? Păi, a tot crescut burtica... eu am ținut-o cât de cât în frâu cu dietă vegetariană și tratamentele naturiste, dar se pare că s-a cam obișnuit cu ele... acum încerc două tratamente noi și mă forțez să gândesc pozitiv. Era așa natural înainte să fiu optimistă și să zâmbesc... acum sunt ca o păpușă mecanică, e foarte greu.

CUM AU REACȚIONAT CEILALȚI?

Păi, mama, exact în 2002, când am aflat, parcă înnebunise. Tatăl meu a murit când eu aveam 11 luni, așa că, practic, eu sunt tot ce are (nu s-a recăsătorit)... așa că a fost disperată. În perioada aceea ne-a ajutat foarte multă lume, și cu bani, și moral... familia a încercat să se impună în privința chimioterapiei pentru că eu cu mama o luasem un pic razna, refuzam să credem că e necesară. Colegii din generală? Băieții au reacționat frumos, veneau, mă luau de acasă și îmi duceau ghiozdanul, mă aduceau înapoi, ba chiar doi s-au îndrăgostit de mine (eu zic că de fapt li se părea, din cauza poveștii cu boala)... iar fetele, oroare... auzeam replici pe la spatele meu de genul: „eu știu pe cineva în clasa noastră care

nu are păr și poartă perucă“ sau, odată, când m-am dus la profa de fizică să mă învoiesc că mi-era rău, a acceptat să îmi dea drumul acasă doar dacă îi arătam cum sunt eu cheală, fără perucă... un monstru de femeie! Dar au fost și mulți oameni minunați, cum ar fi profu de mate și profa de română, cei care m-au convins să nu renunț la școală și să continui. Despre Tudor nu pot să zic ce reacție a avut, că nu ne cunoșteam atunci, dar când i-am spus a fost foarte chill, nu a zis nici aoleu, și nici vai, draga de tine... cred că i-am stârnit puțină admirație.

PERSPECTIVA MEA ASUPRA MORȚII S-A SCHIMBAT

La început aveam senzația că moartea mă vrea, asemenea unui monstru. O vedeam legată de cuvinte de genul *cruci, morminte, vampiri, sicriu*, poate că era teribilismul vârstei. O vedeam ca pe ceva neapărat negativ și morbid. Acum, cred că moartea reprezintă, de fapt, nașterea noastră într-o nouă dimensiune, mai deosebită. Cumva, eliberarea de acest trup și apropierea noastră de divinitate. Nu am o perspectivă foarte bine conturată. Nu știu dacă există Rai sau Iad, și nici nu știu dacă aș vrea. Mă gândesc la moarte... ca la o revedere cu Tatăl ceresc, închizi ochii fizici, dar îi deschizi pe cei ai spiritului, regăsești esența divină... nu mi-e frică de moarte, dar aș vrea să o trăiesc cât mai târziu, pentru că simt că mai sunt multe lucruri de „gustat“ aici, în lumea fizică... oricum, cu toții o vom întâlni cândva, este ceva natural și firesc.

Un om împlinit? Este în primul rând un om care poate zâmbi sincer, curat, un om care poate râde sănătos și liber. Un om fericit, mulțumit cu el însuși, un om care își cunoaște calitățile și defectele, care știe să se controleze, dar care nu devine victima regulilor și autocontrolului. Este un

om echilibrat, care primește tot ce i se dă, și bune, și rele, reușește să se adapteze și să depășească orice situație. Un om împlinit are, cu siguranță, sufletul plin de iubire și de bucurie, iar din viața lui nu lipsesc Dumnezeu și dragostea. Partea materială e mai puțin importantă, dar, echilibrat fiind, și conștient de potențialul său, omul împlinit sigur are un adăpost, un job etc.

Ce consider eu că este esențial în viață? Sănătatea este, normal, pe primul loc. Am realizat că, oricât de deștept și de ambițios ai fi, o boală te poate trânti imediat la pat și te poate împiedica să îți dezvolți potențialul. Acest lucru este cel mai important, să îți menții starea de sănătate și să o respecți, printr-o viață echilibrată: somn destul, hrană potrivită, să bei multă apă și să faci mișcare. Mai este important să ai sufletul liber și să iubească permanent, în fiecare clipă. Orice, un fluture, o floare, o mâncare, o carte, un bărbat. Dar, în fiecare clipă, sufletul să simtă căldura iubirii, cred că asta e hrana lui. Este esențial să dăruiești celor din jur măcar un zâmbet sau un salut. E foarte greu însă, trăim într-o epocă în care esențial este să ai laptop, i-phone, nu știu ce căști, nu știu ce aparat foto, totul înseamnă etichetă și bani. E important să nu cădem în spirala asta a materialului, pentru că e periculoasă și nu duce nicăieri, decât la pierirea umanului din noi. Da, e important să ai un job bine plătit, o casă, să nu ai grija facturilor, a mâncării, nu contest. Sunt elemente esențiale supraviețuirii... însă pe primul loc ar trebui să fie legăturile dintre oameni, să încercăm să nu ne îndepărtăm unii de alții prin tehnologie, să nu ne robotizăm singuri. E important să păstrăm viu umanul din noi.

Eu prețuiesc viața în general. Cu totul, cu bune și cu rele. Din ce este bun, câștig zâmbete și fericire, din ce este rău, câștig experiență, și simt cum cresc și mă dezvolt ca ființă,

simt cum mi se lărgește orizontul și mi se deschide mintea. Îmi place viața pentru că am oameni minunați în jurul meu, pentru că există muzică și culori, și pentru că sunt binecuvântată cu simțuri care îmi permit să le experimentez. Îmi place să merg, să respir, să mănânc, să fac duș. Fiecare lucru mărunt pe care îl presupune viața. E mai greu să îmi placă să număr pastile și să beau diverse băuturi ciudate pe post de tratamente, dar ăsta e prețul pe care trebuie să îl plătesc pentru culori și sunete, pentru oamenii minunați. E vorba de echilibru, poate și asta e frumusețea vieții. Ca să nu îți ia niciodată fără să îți dea înapoi, și nu dă niciodată prea mult, fără să compenseze în altă perioadă. Este un dar minunat de la Dumnezeu pe care, din păcate, nu îl apreciem mereu, ni se pare că ni se cuvine.

De acum înainte vreau, în primul rând, să mă vindec. Complet. Să lupt cu toată forța pe care o mai am, până la ultima picătură, și să strig: „Am învins cancerul!" După ce reușesc să fac asta, mi-ar plăcea să organizez o paradă în Brașov, poate chiar în țară, eu cu toți prietenii mei, ca să le amintim bolnavilor de cancer că se poate lupta, și se poate învinge! Un fel de marș... Dar, acesta e un vis, poate prea măreț... bineînțeles, să termin facultatea, să îmi iau licența și, după aceea, cum mă poartă viața, o să țin cont și de ce vrea să facă Tudor mai departe. De exemplu, el ar vrea să se mute la Viena, dar voi vedea. Îmi doresc să am o familie, dar nu cred că vreau neapărat să nasc, am oroare din cauza celor întâmplate în ultimii trei ani...

Am ajuns într-un moment urât al vieții mele, în care îmi este mai ușor să mă folosesc de reverie pentru a-mi închipui triste și moarte, decât pentru a-mi închipui vindecarea. Sufăr mai puțin când îmi imaginez cum mor decât atunci când îmi imaginez cum aș putea trăi. Decisiv este momentul

în care te izbește din nou realitatea. E mai ușor să te întorci din morți decât să te simți mai mort pe zi ce trece, e mai simplu decât să te sustragi dintr-o fantezie, în care viața este frumoasă, într-o realitate așa de strâmbă și de urâtă.

Am început să scriu pentru că mă simt singură și pentru că simt nevoia să aud, să văd cuvinte, să le simt forma și înțelesul, să le culeg sau să le împrăștii pe o hârtie. Simt nevoia să văd litere așezate în fața ochilor sau să aud sunete care să îmi treacă pe lângă ureche. Orice, numai să scap de ecoul gândurilor mele și de greutatea pe care o simt în suflet. Când văd foaia, trăiesc același sentiment ca atunci când mă privesc în oglindă. Deși singură, văd o imagine a cuiva (a mea), văd altfel decât din unghiul meu monoton. Am o altă perspectivă. Văd din afara mea. E ca și cum aș fi în afara mea și m-aș privi pe mine. Desprindere. Libertate. La fel este și cu hârtia și cuvintele. O oglindă a sufletului. Sufletul meu are ocazia să se vadă pe sine. Și mai alung astfel din singurătate. Nici nu știu când am ajuns să fiu așa de singură, cum am ajuns să nu mai fiu dorită și să nu mai doresc oameni în jurul meu. De fapt, nici măcar nu știu dacă îi vreau sau nu lângă mine. Mă simt singură, dar nu sunt convinsă că îmi doresc neapărat companie. Nu orice fel de companie, în orice caz.

Este atât de ciudat ceea ce mi se întâmplă, încât nu realizez de fapt ce este în neregulă cu mine, căci sigur ceea ce simt sau nu simt nu are de-a face cu normalitatea. Problema mea este că nu știu dacă simt sau nu, știu doar că sunt foarte departe de „mijloc", rătăcită, fie într-o parte a axei, fie în cealaltă, fie copleșită de trăiri, fie goală și rece. Eu tind să cred că am împietrit și că am murit pe dinăuntru. Îmi vine uneori să plâng, să mă zbat, în tot pieptul simt o zvâcnire care urcă spre gât, gata să iasă afară. Nu pot să o scot, rămâne blocată acolo, de parcă ar încerca să mă sufoce, să mă

sugrume încetul cu încetul. Încerc să mă las ținută în brațe sau atinsă pe obraz de ființele cele mai pure, dar căldura trupului lor mă sufocă, strâmtoarea brațelor lor mă încinge, mă înspăimântă. Iar inima mă îngrozește. Bate ca o nebună, o nebună sinucigașă. Inima nu mă lasă să simt. Încerc să vorbesc, să ascult, dar fie obosesc, fie nu mă atinge niciun subiect de discuție. Nimic. Nu îmi place nimic. Iar majoritatea oamenilor îmi par puerili, nu pricep de ce gândesc așa cum gândesc. În sinea mea, mă enervez pe ei, pentru că nu le înțeleg comportamentul sau dorințele. Nu mai știu să empatizez. Și nu cred că mai am răbdare. Îmi vine doar să țip, să zbier, să urlu, să fiu fulger și trăsnet în același timp, să mă rup asemeni norilor în furtuni, în mii și mii de picuri răcoroși și grei.

Ce sunt toate astea? Prea multe sentimente care nu reușesc să iasă la suprafață sau e golul din interiorul meu...

Viața caută să mă atragă arătându-mi tot felul de dimineți, cu tot felul de culori și mirosuri, cu mii de nuanțe de verde și de albastru, de portocaliu și galben, nuanțe de gri uneori, agățate de înaltul norilor, tot felul de nori, tot felul de voci și de zgomote. Viața este ca o femeie ușoară care își schimbă pantofii și rochiile dimineață de dimineață și seară de seară.

Dimineața se încăpățânează să mă trezească, să mă facă să respir, să deschid ochii. Își întinde degetele și mă zgârie pe pleoape cu unghiile lungi și date cu ojă. Uneori în nuanțe de verde, alteori albastru, portocaliu sau galben. Ghearele dimineții îmi zgârie ochii până îmi sângerează visul, cedez și îi deschid. Îi deschid odată cu mirosul și cu celelalte simțuri ale mele, toate organele mele se deschid odată cu ochii. Organele mele, amorțite, sunt îmbătate de culori și mirosuri,

de zgomote, de voci și de oameni, de minute care se scurg și clipe ce trebuie parcurse într-o anumită ordine. Nu le pot lăsa, nu au voie să mă învăluie în beția asta de arome, ochii mei nu pot fi beți, și nici nasul meu, limba și gura mea nu vor fi păcălite, și îmi voi ridica ușor capul de pe perna moale. Părul se trezește și el, mai leneș, și se ridică de pe perne, se adună în jurul unui miez, fugind spre mine la fel ca un cățel ce fuge spre mama lui. Părul meu e leneș dimineața, e leneș și mai obosit decât seara. La fel și spatele, și picioarele. Tot trupul este amorțit și greu, iar sângele o ia razna. După ce a clocotit opt ore asemeni unei supe în creștetul meu, acum se răspândește cu viteză și îmi umple polonicele extremităților. Mi se încălzește nasul, mi se topesc obrajii, mi se aburește inima, care începe să bată mai tare. Cu mai multă forță, cu mai mult efort, tot încercând să adune înapoi sângele pierdut, să îl recicleze parcă.

Creierul meu e înfometat, se grăbește, hrănindu-se cu zgomotele din jur, și se irită. Se lovește de vocile care sunt prea puternice la ora aceea, se împiedică în zgmotele mașinilor de afară, se îneacă în zumzetul unei drujbe de la casa de alături și scuipă cocoloașe de vise amărâte și zgomote nefericite ale dimineții. Uneori își vomită gândurile pe fețele și urechile celor dragi, și apoi se retrage în răcoarea gândurilor sale. Alteori, ține post și ignoră până și sunetele familiare, „bună dimineața" celor din casă, trece pe lângă ei și pe lângă ele ca o fantomă. O fantomă care se face simțită, deformând spațiul și timpul, dar asupra căreia nici timpul și nici spațiul nu mai au nicio putere.

Apoi, căldura, particulele de iubire ce zumzăie asemenea unor țânțari înghesuindu-se la peretele unei vene mai voluminoase... și iarăși zgomote, și lumini, culori și voci. Și, iarăși, timp și ore, și clipe, și o zi... și încă un rid, și încă o viață.

O demență cruntă îmi amenință creierul prost și înfometat, dependent de mâncarea vieții, de mirosurile și culorile ei, de zgomotele dimineții. Un creier înfometat, care e gras de la atâta viață, și care totuși mai vrea să guste din toate, un creier sedentar, dar care poftește la orice miros, la orice gând sau idee, și care cerșește zvonuri, bârfe, informații, care întreabă în jur, și la spectacolul lumii plânge cu durere asemeni inimii.

Noah, am scris un roman, sper că nu te am plictisit, și că îți sunt utile poveștile mele :)

Aștept și întrebările de completare, cu mare drag!
Te pup și spor la treabă,

Daria

ANDRONA ȘI RĂZVAN (2DOR)

Ah! Agitație nebună, oameni nebuni... toată lumea asta urlă... totul urlă, Piața Sfatului cântă, și nimănui nu-i pasă de dragostea lor... Toată lumea este atât de atentă la acest concert, unde toți tâmpiții strigă și înjură, unul mai tare decât celălalt, încât se pare că ei au rămas uitați undeva, departe de timp și de spațiu.

Cei doi copii, cei doi adolescenți ce s-au smuls din zarva aia oribilă pentru a fi singuri. Singuri în sânul naturii, singuri în noapte, aproape de stele, aproape de Dumnezeu. Stau pe bancă și se uită la cer, la cerul (uimitor pentru perioada asta a anului) senin. După munte se vede luna plină, perfect rotundă acum, iar în jurul ei, niște inele roșiatice. Stele sunt destul de puține, însă totul este clar, atât de clar...

Deși zgomotele acelea îngrozitoare le sparg urechile, le joacă în minte numai o imagine... Amândoi se gândesc la același lucru: „Cum? Cum aș putea să o sărut?", „Ce aș putea spune să nu par prea îndrăzneață?", „Măcar să o țin în brațe..." Băiatul se apropie de fată și îi ia fața în mâini. Fata închide ochii și își apropie buzele de ale lui. Miracolul s-a produs. Cele două perechi de buze sunt una singură, cele două suflete merg pe același drum... Buzele lor cântă aceeași melodie, sunete infinite și plăcute spulberă zarva din aer... Sunetul iubirii lor se rotește în ceruri, spărgând imaginea clară a stelelor, spărgând lumea în bucăți, creând una nouă, doar pentru ei, doar pentru ei doi.

Deși clipa asta ar trebui să fie perfectă pentru ea, mai ales, gândurile spulberă momentul. Cântecul ia sfârșit. Cei doi deschid ochii. Tânăra se ridică.

— Trebuie să plec, murmură ea.

Tânărul se ridică șocat, fără să înțeleagă nimic. „Doamne, ce-am făcut? Of, am dat-o în bară. Am jignit-o." Însă se oferă să o conducă spre casă.

— Nu, am nevoie să fiu singură. Nu vreau să mă conduci acasă, vreau să mă plimb.

— Atunci ne plimbăm împreună, spune băiatul, cu multă afecțiune în voce.

— Am spus nu! Vreau să mă plimb singură. Nu înțelegi? răbufnește fata.

Cei doi coboară ținându-se de mână. Aproape că au ajuns. Buzele lor urmează să se atingă iar. Melodia lăsată undeva pe culmile dealului se apropie de ei ca o furtună... Același sunet... Tânărul o apucă pe Androna de braţ, se apleacă și o sărută. Atât de tare e muzica lor, atât de puternică, încât fata abia se abține să nu izbucnească în lacrimi.

„Iartă-mă. Iartă-mă că ți-am răspuns urât. Dar... trebuie să mă înțelegi. Da? Haide, du-te acasă. Îți dau bip când ajung", încearcă fata să îl îmbuneze.

Răzvan îi spune doar un „pa", sec pentru ea, dar plin de durerea izvorâtă de undeva din adâncul inimii lui. „Nu o înțeleg... De fapt, nu mai înțeleg nimic. Ce se întâmplă cu ea? De ce este atât de dificilă?"

2

„Nu mai suport. O să înnebunesc. De ce nu există un strop de fericire și pentru mine? Sunt o proastă... Sufăr și îi fac și pe cei din jurul meu să sufere. Mai bine nu mă întâlneam cu Răzvan, mai bine o lăsam baltă. În fond, de ce am nevoie de el? Oricum se va plictisi de mine și în scurt timp îmi va da papucii. Doar nu mă iubește, și niciodată nu mă va iubi. Nici măcar nu merit să vorbesc despre iubire... Oricum, eu nu îl merit. Este prea bun pentru mine. Sunt prea rea și neascultătoare. Meritam să mor. Asta trebuia să se întâmple. Trebuia să mor și nimeni nu mai avea de suferit. Eram acum

departe, lângă el, și învățam sunetul vocii sale, învățam atingerea lui părintească. Dar nu am murit. Nu, trăiesc și mă chinui din nou cu același monstru. Lupt din nou pentru același lucru: viața...

La dracu', deja zece jumate! Mama sigur e îngrijorată. Ar trebui să plec spre casă, și-așa îmi este frig... Nu este acum momentul să filozofez.

Aiurea. Atât de aiurea e totul în viața mea. Of, Răzvan, de ce nu ai apărut în alt moment din viața mea?"

3

— Servus. Am ajuns acasă.

— Cum a fost? întreabă mama. Ce face Răzvan? Unde ați fost? Haide, haide și povestește-mi.

— Chiar trebuie să mă enervezi? Lasă-mă în pace. Mai bine ai face dracu' ceva să ne mutăm odată din casa asta!

— Dar ce s-a întâmplat? V-ați despărțit?

— Lasă-mă în pace!!! Nu mai suport. Merg în cameră.

— Androna, te simți rău?

— De ce tot timpul, dacă am nervi, trebuie să fie din cauza sănătății? Oricum o să mor și de-abia aștept. Toată lumea vrea să scape de mine, și sinceră să fiu, și eu de toți. Vă urăsc. Și, dacă voi muri, va fi numai din vina ta! Pentru că nu am de gând să lupt pentru viață în casa asta!

— Ești egoistă. Nu înțelegi cât de greu îmi este să...

— Nu mă interesează! Când o să mor, să te uiți la trupul meu și să te gândești că dacă ne mutam, nu muream... Pentru că *altundeva* aș fi luptat.

Fata izbucnește în plâns. Iese din bucătărie trântind ușa.

„O să îl pierd pe Răzvan pentru că nu îl pot aduce aici... Cum aș putea să îl aduc în casa asta sinistră, unde spiritele stau să-ți înhațe trupul sau mintea, sau pur și simplu te privesc atunci când te dezbraci, când faci baie... Nu îl aduc aici! Curge prea mult sânge și iubirea noastră va fi pătată. Nu!"

Cele două „surori", cum le numește toată lumea, deși sunt mamă și fiică, locuiesc într-o casă veche, care arată de parcă imensa clădire ar fi ea însăși o fantomă ce bântuie străzile orașului.

4

Mirela. Așa o cheamă pe mama Andronei. Împlinește 38 de ani anul acesta. 38 de ani în care nu a găsit fericirea. Tot ce iubește cu adevărat este unica amintire rămasă de la soțul ei, Aurelian, și anume fiica lor. Tot ce îi poate aduce fericire este fata ei; fata ei, care pe zi ce trece se face tot mai rea. Fata ei obraznică, alintată, fata ei ascunsă, fata ei care îi spune că o urăște și care nu i-a mai pupat obrazul de mai bine de doi ani.

A rămas văduvă la doar 23 de ani, cu o fetiță de numai 11 luni, și așteptând încă un băiețel, ce nu avea însă să se nască, un băiețel care a murit în ea.

Dar Mirela este o femeie puternică. O iubește mult prea mult pe fiica ei. Nu s-a dat bătută. S-a mutat din locul acela,

plin de amintiri, în Brașov, pentru a o crește cât mai bine pe Androna și a-i oferi tot ce e mai bun.

Totul a fost frumos și viața începuse să îi arate o mică parte din fericire. Androna era o fată cuminte, care învăța cu drag, mergea la școală și își iubea mama din toată inima.

Și-acum mai are în sertar felicitările făcute de Androna în fiecare an de Paște, de Crăciun sau de ziua ei. Le făcea de mână, le colora și îi scria câteva versuri.

Plângeau amândouă în fiecare an pe 8 iunie, zi în care mai trecea un an de la moartea lui Aurelian. Plângeau, tot împreună, pe 30 martie, când el ar mai fi împlinit un an. Tot împreună, plângeau și de Paște, și de Crăciun, pentru că el nu era acolo să le strângă în brațe. Se iubeau și se iubesc și acum, dar Androna vrea să pară dură și puternică, însă greșește.

Fericirea ce le înconjura s-a spulberat când au aflat că Androna are cancer. Asta se întâmpla prin clasa a VII-a - pe atunci era încă un copil.

Privesc din autobuz mașinile în drumul meu spre casă... privesc ceea ce este dincolo de fețele șoferilor. Profit de semafoare, care parcă ar fi aparate de fotografiat ce îți permit să intri în lumea lor pentru o clipă, în lumea oamenilor „normali". În lumea noastră, în lumea voastră, în lumea bolnavă și crudă, leneșă și trecută. În lumea asta infectă și repetabilă. În lumea ce și-a pierdut unicitatea. În lumea asta ce parcă își întinde zgomotele identic în fiecare zi a săptămânii... Ah, lume secătuită de farmec... De ce nu vă bucurați de adevărata lume? De ce îi păstrați imaginea asta și nu vă bucurați de viață?... Dar eu vorbesc... Acum vă privesc, iar eu... de ce să vă judec? Sunt mai deprimată decât voi... Mă uit la acești oameni din mașină, la chipurile astea, la măștile jocului... Unul ascultă muzică, bătând obositul ritm pe volan, o femeie isterică urlă la telefon, iar o alta se rujează... Semaforul își schimbă culorile mereu la fel, același timp dansând în lumina

lui vie... Deja șoferul nerăbdător să ajungă la meci zbiară și înjură, iar mama care nu și-a văzut copilul de azi-dimineață se întreabă ce o fi mâncat acesta toată ziua. Dar, vai, trebuie să ajungă acasă... Și astfel pornește concertul claxoanelor frânte ce îmi sparge gândul, distruge orice emoție și îmi blochează imaginația... Și mă întreb uneori cum aș putea să ajung în inimile lor, să fur măcar o clipă din gândul lor tăcut. Cum aș putea să ajung la ei și să le ofer darul vieții, povestindu-le prin ce-am trecut eu? Cum? Cum aș putea oare să încep o carte în care să spun tot ce am de zis, dar totuși să las loc și pentru alte câteva pagini? Cum pot oare să fac asta? Ce cuvinte vândute de un vrăjitor mie ar putea să vă cucerească, dragii mei? Căci vreau să fiți cu toții conștienți de cântecul vieții, care nu este monoton... nu este ca la semafor! Nu! Eu nu lupt pentru o monotonie sufocantă! Eu lupt pentru viață, vreau culoare și ritm, sunete ascuțite și ploi calde, mângâieri amăgitoare și priviri pasionale! Viață, asta vreau...

— Andronaaa, trezește-te, vei întârzia la școală!

— Of, lua-o-ar naiba de școală... școală, școală, școală... Același lucru în fiecare zi!

— Androna, haide, că întârzii la serviciu.

— Gata, gata, mai stau cinci minute.

— Androna, te rog.

De parcă ar lua foc școala aia fără mine. Gata, gata, vin!

Cam așa se desfășoară fiecare dimineață din viața mea, asta atunci când mă trezesc binedispusă și am chef să vorbesc, pentru că de cele mai multe ori, mi-e gura încleștată

de dezamăgire... și mă întreb de ce m-am trezit și dimineața asta. Nu era *timpul meu* acum?

Uită-te la fața mea! De ce trebuie să am coșuri? Nu mi-e îndeajuns adolescența? Sau lucrarea de azi la fizică? Mai trebuia să apari și tu, nesuferitule... Ah, și tocmai pe frunte!

— Mamă, rămânem fără pastă de dinți! Nu uita să cumperi azi! A, și balsam de păr!

În sfârșit drumul spre școală. Măcar asta să îmi ofere ceva plăcut. Calc pe imaginea vieții mele. Roșu, galben, pe ici-colo verde... a, și portocaliul. Câtă căldură emană frunzele astea prin culori, dar, de fapt, cât de triste sunt, acum înconjurate de moarte. Mă uit la ele și îmi vine să plâng. Ajung iarăși în locul ăsta depresiv și bolnav, numit imaginația mea, și realizez că aici eu sunt o frunză. Cât mai am până voi cădea din copac? În ce anotimp sunt și de ce... de ce trebuie să vină toamna atât de curând? Mai ales acum, când toți își văd de treburile lor și nimeni nu realizează ce mi se întâmplă. Pentru ei sunt la fel, doar o frunză verde, ca oricare alt adolescent.

— 'Neața!

— Servus, Androna!

— Servus, puiule! Ce faci?

Mi-e somn, ca de obicei. Uite ce ți-am adus! O ciocolată mare pe care să o mâncăm împreună.

— Teo, ce m-aș face fără tine? Tot timpul ai grijă de mine. Mulțumesc!

— N-ai pentru ce.

— Cred că ciocolata asta e cel mai bun lucru care mi se va întâmpla azi!

— De ce?

— Păi, lucrarea la fizică nu aș considera-o un lucru bun, nici coșul ăsta imens... În plus, nu prea îmi merge bine cu Florin.

— V-ați certat?

— Nu, dar cred că suntem pe punctul. Toată ziua avem discuții, eu îl enervez, și el pe mine. Mereu îmi spune să mă maturizez și chestia asta mă disperă!

— Androna, îl iubești? Nu îl iubești, vezi și tu cum merg lucrurile. Dar gândește-te bine. Sunteți împreună de șase luni și cât? Două săptămâni, nu? Are rost să se termine acum?

— Timpul nu contează. Contează cum am ajuns amândoi să fim. În orice caz, avem nevoie de o pauză. Uite, sâmbătă, după Comandă, am plecat împreună și a fost un dulce cu mine, ai văzut și tu.

— Asta până când te-a sunat Răzvan.

Nu... Răzvan nu are de-a face cu asta.

— „Îmi rămâi datoare, trebuie să te revanșezi?“ Hai să fim serioși, te place, Androna, și te place mult.

— Nu, probabil băuse o bere și era mai vesel.

— Tu știi mai bine.

— În orice caz...

— Bună dimineața, copii!

— Bună dimineața.

— Ce vreme urâtă! Stă să plouă. Hai să dăm o lucrare!

— Nu am putea să o amânăm?

— Da, domnule profesor.

— Vă rugăăăm.

— Bine. Androna, ce îți mai face neuronul? Se recuperează după ziua de sâmbătă?

— Here we go again... Da, bineînțeles, a fost un mare efort pentru el. De asta se va odihni o vreme.

— Ne-am obișnuit cu toții să stea în repaus.

— Da, da... sigur.

Țrrrrrrr. Clopoțelul salvator. Gata și cu ora. Gata cu insultele. De fapt, ce insulte? Profu' are dreptate. Sunt o proastă care nu mai e în stare de nimic. Ce s-a ales de eleva bună a Liceului Pedagogic? A ajuns cea mai mare proastă a Colegiului Șaguna. Am venit la cei mai buni ca să fiu cea mai proastă dintre ei.

— Haide, nu mai fi supărată. Îl știi pe prof... Tot timpul e pus pe glume. Asta îi face orele mai amuzante, chiar tu ai spus-o! Oricum, îți pasă așa de mult ce zice el?

— Nu. Anyway, hai să îți povestesc. Am stat sâmbătă toaaată ziua împreună și m-am simțit super cu el. Numai că... Simt că relația noastră se blochează aici. Eu nu vreau să merg mai departe. Florin înțelege asta, dar e și el în clasa a X-a! Vrea mai mult.

— Te iubește mult și ăsta e ultimul lucru care l-ar face să se despartă de tine. O să vezi, toate la timpul lor. Nici măcar nu e vârsta. Mai așteaptă. Trebuie să mai crești. Vei simți când va fi momentul. Hai în curte, că s-a oprit ploaia.

— Uite-l pe Răzvan.

— Da.

— „A...", „Andro... Androna", așa-i? Băi, ce-mi place!

— ☺ *Servus.*

— *Mi se pare mie, sau te ai cam înroșit la față?*

— *Crezi? A, nu, cred că e de la frig.*

— *Nu e frig afară, Androna. Se întâmplă ceva cu tine. Are de a face cu Răzvan?*

— *Nu știu. Adevărul e că... îmi cam dă fiori.*

— *Uf...*

ZIUA 1

Probabil asta e ziua 2000 și ceva, dacă nu mai mult. E ziua 1 după 5 ani de tratamente. Azi e 23 iulie 2008 și este prima zi pentru mine. Încep a scrie aici nu în ideea de a publica o carte. Nici nu știu de ce nu. Aș putea. Ar ieși ceva, cred. Scriu pentru că un glas din interiorul meu îmi spune să fac asta. M-am apucat să scriu „ziua 1" pentru că asta simt că vrea Dumnezeu să fac. Să scriu. Să scriu un fel de jurnal al vindecării. Sper că va fi unul al vindecării și nu unul al căderii în moarte.

Aș prefera să evit să vorbesc despre sfârșit. Deși zilele astea nu m-am simțit deloc bine, nu vreau să mă gândesc că se poate ajunge acolo. Nu sunt pregătită pentru viața veșnică. Nu sunt prea tânără. Prea tânără era Lavinia, care a murit la 13 ani. Pot spune chiar că am încercat cam tot ce se putea și că mi-am trăit „viața". Sau, măcar, că am experimentat și ceea ce am făcut, am trăit cu intensitate. Am iubit, am plâns, am râs, am petrecut, am băut, am fumat hașis, am fumat tutun, am mâncat ciocolată la greu, am văzut Parisul, am făcut dragoste, am făcut sex, am înjurat, am mers la biserică, m-am rugat, am sperat, mi-am pierdut curajul, am luptat, am scris, am câștigat. Am învins, am fost la Șaguna, mi-am făcut prieteni, am cunoscut, am văzut atâtea... respir... trăiesc. Azi trăiesc în continuare. Și nu îmi propun să fac altceva pentru... să zicem... încă 30 de ani?

Eu sunt Androna. Nu îmi place să o spun, dar am cancer. Eu sunt Adrona și cancerul e „prietenul" meu. Ne cunoaștem de aproape 5 ani. În ultimele zile ne cam supărăm unul pe altul. Eu sunt Androna și în ultima săptămână sunt sătulă de dl C. Are numai mofturi. Nu-i ajunge spațiul pe care îl ocupa până acum în abdomenul meu, s-a extins. Mă enervează.

După ce că nu îi cer chirie.... este un idiot acest d. C. Are treabă cu viața mea, și cred că este îndrăgostit de mine. Mă sufocă. Nu mai vrea să plece odată și fac totul în așa fel încât să vrea să mă părăsească.

Vine Răzvan sâmbăta viitoare, și el se tot extinde. Am o burtă așa de mare, încât lumea de pe stradă crede că sunt însărcinată. Cum o să mă dezbrac în fața lui Răzvan? Cum o să facem dragoste toți trei așa de înghesuiți? Cum o să pot să îl las pe Răzvan să mă atingă, dacă a mă atinge pe mine înseamnă a-l atinge și pe dl C? Nici nu vreau să mă gândesc. De aceea am hotărât că nu se mai poate. Intrusul trebuie evacuat cât mai repede pentru că deja e nesimțit și nu respectă termenii contractului. Era vorba că poate sta în burta mea atâta timp cât îi ajunge locul, cât nu se „îngrașă" și îi trebuie mai mult spațiu. Era vorba că o să fiu frumoasă, atrăgătoare în continuare dacă nu îl scot cu bisturiul. Dar dl C este un nesimțit și vă sfătuiesc să nu încheiați niciun fel de contract cu el pentru că nu obișnuiește să-l respecte. Credeți-mă, îl cunosc foarte bine. „Conviețuim" de aproximativ cinci ani. Revin. Este un nesimțit. Nu am cuvinte. Mi-am cumpărat o lenjerie sexy ca să îl surprind pe Răzvan când vine. Păcat că îmbrăcată cu ea arăt ca o femeie gravidă în călduri. Mai rău. Arăt ca un burtos care bea prea multă bere. Nu mi se mai deosebesc sânii, fundul meu e prea mic în comparație cu burta și când mă uit în oglindă mă întreb dacă venele alea din abdomen nu cumva sunt pe punctul de a plesni. Pentru că așa arată.

Azi, 23 iulie 2008, măsor în „talie" (nu mai știu ce înseamnă talie de vreo doi ani) 79 de cm. Nu mă interesează cât are un model. 60? 65? Bine, mă interesează, sunt departe de ele. Dar sunt atât de departe de toate prietenele mele... am început să urăsc ieșirile în oraș. Nu sunt invidioasă. Nu

le urăsc pentru corpul lor. Dar eu, în comparație cu ele, par a fi Juno, pe la sfârșitul filmului. Aș putea să fac pipi pe mine pe stradă și oamenii mi-ar spune că mi s-a rupt apa. Toate bluzele mele din dulap sunt decoltate. Nu mă mai simt bine să le port. Nici să îmi iau sutiene cu push-up, deși erau sexy cândva. Acum arăt, v-am zis, ca o femeie gravidă, părăsită și în călduri. Dezgustător. Oamenii mă disprețuiesc când mă văd. Ce cred ei? *Nu are verighetă; vai, cât ești de tânără. Ți ai distrus viitorul, așa meriți dacă ți a trebuit sex la 19 ani, vai, ce drăguț. În ce lună o fi, nu i a spus nimeni că nu are voie să care greutate mare?*

La naiba. O să vedeți voi ce corp o să îmi fac... o să am la loc corpul meu apetisant. Îl urăsc pe dl C din tot sufletul. De aceea, merg vineri până la Fundeni. Nu e vorba de chimioterapie. Nu va mai fi niciodată vorba de asta. Doar de operație. Nu spun că mă operez. Dar am început să iau în calcul posibilitatea. Mai mult, mă gândesc serios că mi-ar fi mai ușor. Știu că am ales alt drum, dar de ce să nu merg în zigzag? De ce să nu sar de colo-colo, de pe o bandă pe alta? Poate vreau să intru în depășire. Poate mă grăbesc și vreau să ajung mai repede la destinație. Pur și simplu m-am săturat. Și vreau să termin odată cu asta.

Uneori mă tem că nu voi fi capabilă să ajung psihologul care mi-am propus să fiu. De ce? Pentru că nu sunt sigură că voi mai suporta vreodată să vorbesc despre cancer. Sunt sătulă până peste cap. De cuvântul ăsta, de boala asta, de simptome, de durere, de greutate, de sufocare, de mânie, de tristețe, de disperare. M-am săturat să zâmbesc, m-am săturat să „gândesc pozitiv" fără să nu simt asta cu adevărat în suflet. M-am săturat. Vreau să termin odată. Și, dacă trebuie, o să alerg goală pe o autostradă de injecții și pastile. O condiție am: să nu îmi pierd părul într-un curent acid provocat

de injecțiile-mașină. Să nu mă transforme fuga asta într-un monstru. Să nu arăt din nou cum arătam în 2003. Să nu fiu cheală. Îmi vreau părul. Pentru unii, mai ales pentru cei care nu știu cu adevărat ce înseamnă cancer, e ușor să spună că „E doar păr. Părul crește la loc". Noi, ceilalți, știm mai bine. O fi crescând părul la loc, dar zâmbetele mai cresc la loc? Râsul își revine? Ochii mai strălucesc ca înainte? Iar pentru cei care știu cu adevărat ce înseamnă cancerul și care nu dau importanță părului, pentru ei am numai admirație. Eu nu am fost destul de puternică să gândesc așa. Și nici nu vreau să fiu. Părul meu se simte foarte bine cu mine. Și eu cu el.

ZIUA 2

Mâine plec la București. Este ora 23, așa că nu pot scrie mult. Mâine trebuie să mă trezesc pe la 3. Cât pot să urăsc dimineața! Mai ales genul ăsta de dimineață, care te poartă pe drumuri trecute, care înfățișează alte drumuri, dureroase, pline de amintiri urâte. Îmi încalc o promisiune față de mine. Nu trebuia să mai pun piciorul în spitalul ăla hidos decât atunci când aveam să fiu sănătoasă, ca să îi uimesc pe toți. Se pare că nu am încotro și trebuie să o fac și pe asta. Azi m-am gândit... nu cumva o fac, de fapt, de gura lumii? Pentru că m-am săturat ca familia mea, prietenii mei, toți să aibă impresia că eu nu fac nimic și stau cu mâinile în sân, așteptându-mi moartea. Da, asta cred cei mai mulți. Cum adică, mâncând doar „grăunțe" să mă fac bine? La naiba, tare mi-ar plăcea să le demonstrez că așa e. Oricum, sunt aproape convinsă că operație fără chimioterapie nu va fi posibilă, cel puțin în cazul meu. Dar om trăi și om vedea.

Mâine mă așteaptă un drum nou. Ciudat. Am emoții. Nu mă interesează să îmi zică tanti aia care e treaba, dar pur

și simplu nu mai am nevoie de încă o persoană care să nu creadă în mine și care să mă judece. Asta mă scoate din sărite, să fiu judecată de persoane care habar n-au ce înseamnă boala asta.

Altă problemă: Răzvan. Mă enervează faptul că a uitat de mine, că se preface probabil că nu-și aude telefonul, ca nu cumva să îmi dea un semn de viață, nu îmi răspunde atunci când îl sun, iar în mailul pe care mi l-a trimis ieri a fost foarte rece. Nu știu ce se va întâmpla. Mă simt singură, rece. Nici nu știu dacă mai pot să simt ceva pentru o persoană care nu poate să mă iubească sau să o spună. Prietenele mele zic că, dacă iubești pe cineva, iubești persoana respectivă așa cum este. Adică, eu ar trebui să respect faptul că se încăpățânează să nu îmi spună acele două cuvinte care ar însemna atât de mult pentru mine! Alte prietene îmi spun că nu cuvintele înseamnă dragoste, ci faptele în sine.

Eu știu că, dacă iubești pe cineva cu adevărat, vrei ca persoana aceea să fie fericită. Dacă o iubești cu adevărat, vrei să îți depășești limitele, vrei să spargi orice barieră care stă în calea fericirii voastre. Vrei să îi faci pe plac, vrei să o vezi zâmbind. Și, dacă iubești cu adevărat pe cineva, îți vine să țipi „te iubesc" în fiecare secundă petrecută alături de ea, îți vine să urli „te iubesc" din adâncul sufletului atunci când e departe, ca să te audă. Vrei să iubești... vrei să o spui. O spui pentru că nu poate sta înăuntru. Când iubești, vrei ca ea să simtă iubirea ta, să știe cât de mult o iubești.

Și atunci, care e treaba?

Vreau să mă simt iubită. Nu merit măcar atât? Azi aș renunța și la cuvinte, numai să simt cumva că Răzvan mă mai iubește, dacă m-a iubit cândva. Azi mă îndoiesc atât de tare...

Trebuie să termin aici. Mă așteaptă pe birou câteva tincturi, pastile, pahare cu verdețuri și cărbune.

Mai trebuia să adaug ceva ce am citit azi: „Atitudinea naște aptitudinea".

ZIUA 3

Ceea ce mă enervează atunci când trebuie să fac un drum spre București este trezitul devreme. Nu înțeleg de ce nu aș putea să plec la orele amiezii, să ajung acolo seara și să fac vizita la spital a doua zi, dezumflată, odihnită. Bineînțeles că nu mi-a convenit ora 3 jumate, la care a sunat ceasul, și m-am trezit cam cu 30 de minute mai târziu. Mă surprinde faptul că am reușit să mă țin de toate tabieturile de dimineață. Spălatul pe dinți, cu mișcări circulare, începând cu cei de sus, din spate în față, așa cum sfătuiesc majoritatea pliantelor Colgate. Ața dentară, apa de gură. Fața am spălat-o avec le gel nettoyent de la Yves Rocher, căruia îi sunt fidelă de mai bine de doi ani. Mă tem totuși ca nu cumva să nu scadă efectul asupra pielii mele, care probabil s-a obișnuit cu substanțele componente, ceea ce ar face din formula sa astringentă un simplu săpun lichid care usucă fața.

Nu îmi place să plec din casă fără puțină mascara pe gene, un contur subțire cu dermatograful negru în colțul ochilor și fără puțin blush în obraz. Dacă sunt bolnavă de cancer, nu trebuie să arăt asta. Și, cu siguranță, trebuie să distrag atenția de la burta asta imensă. Așa că voi profita de ochii mei negri și de sânii micuți, dar fermi, de fundul meu rotunjor, mai nou, datorită kilogramelor în plus și voi încerca să arăt cât se poate de sexy. Astăzi am o stare bună. Deși m-am trezit devreme, și dimineața sunt morocănoasă, deși mi-e lene să mă machiez și cearcănele astea au devenit

imune la corector, nu pot decât să mă privesc în oglindă și să îmi repet de zeci de ori în gând că „atitudinea naște aptitudinea".

Ora 5 fără un sfert. Mama a primit bip de la Olga. Ea și Ramona au ajuns în fața porții, putem ieși. Eu îmi iau geanta în mână, mama geanta ei și plasa cu mâncare. Mai dau o tură în camera mea să nu cumva să îmi fi uitat portofelul cu actele sau telefonul. Noroc că nu a fost nevoie să îmi prezint cartea de identitate, pentru că nu o aveam în portofel. Era rătăcită pe undeva, împreună cu actele pentru facultate, lucru pe care l-am constatat abia când am ajuns acasă.

Drumul nu a fost atât de obositor cum mi-l aminteam. Poate din cauza „atitudinii" mele pozitive. Da, sunt optimistă, pentru că astăzi consult un chirurg, pentru că azi pot povesti cu cineva despre problema mea. Orele au curs încet, și ne-am apropiat de București. Tare m-am bucurat când am aflat că doamna doctor Brândușa Aldea nu se află la Spitalul Fundeni, ci la clinica de oncologie. M-am bucurat pentru că știam clinica aia mai bine decât îmi știu propria-mi cameră, pentru că fiecare colțișor de acolo îmi amintește că lupt, că lupt pentru mine, că lupt pentru ei. Că trebuie să lupt, că nimic nu mă împiedică. Și că le-am promis. Că am jurat că voi învinge. Pentru că, intrând în curte, îi vedeam trupul subțiratic agățat de patul de spital, îi vedeam părul lung care acoperea venele spânzurate de branulă. Pentru că îi vedeam picioarele lungi ieșind din pantalonii de pijama. Pentru că o auzeam râzând. Pentru că îi simțeam mirosul și îi auzeam la fiecare adiere a vântului vocea puternică de copil.

Mă bucuram pentru că acolo mi-am ascuns copilăria, într-o cutie la etajul 5. Și pentru că sunetul cârjelor lui Răzvan încă bătea la ușa sufletului meu. Pentru că îl zăream

încă pe Prichi fugind în urma lui. Pentru că... pentru că urma să păşesc din nou în clădirea asta însetată de copii bolnavi. Pentru că trebuia să păşesc cu grijă.

Am intrat. Holul mirosea evident a spital. Cum aş putea să descriu mirosul acesta? Puţin înţepător, probabil din cauza medicamentelor. Uşor sufocant din cauza căldurii ameţitoare. Obositor, un miros molatic, care te îmbată cu boala. Miroase din nou a moarte în jurul meu.

Aflăm că doamna doctor este la etajul 3. Eu şi mama păşim din nou cu dreptul. Urcăm scările. Eu râd mereu pentru că îmi place să păcălesc tristeţea cu zâmbete. Şi pentru că ştiu că aici au păşit şi ei cândva şi pentru că pereţii ăştia mai poartă o licărire din viaţa lor. Un fir de păr căzut poate, o picătură de sânge impregnată în podea, măcar o faşă cu numele lor. Lavinia Luca, Răzvan Olea, Elena Bobaru...

Holul de la etajul 3 este atât de urât. Nu e primitor cum e cel de la 5. Ce prostii vorbesc. Cel de la 5 nu e primitor. E ca o şosea a iadului. Vezi lipiţi de perete numai copii schingiuiţi de boală. De cancer. De atâta cancer, majoritatea zac în pat. E un hol pe care mamele se ascund înecându-şi lacrimile în batistă, unde taţii privesc fără să intre şi pleacă. Holul de la 3 e poate mai sinistru prin absenţă. A copiilor? Nu ştiu. Parcă era în construcţie spitalul. Cel puţin la chirurgie. Impresia asta mi-a lăsat-o. Tavanul părea distrus, ca şi cum nişte muncitori ar fi încercat să îl dea jos şi să construiască altul. Vopseaua căzută se pregătea să fie înlocuită de alta. Numai oamenii care aşteptau la uşă îmi aduceau aminte că spitalul nu e în renovare, ci în plină zi de consultaţii.

Nu mai aveam răbdare să intru. Trebuia cu orice preţ să păşesc pe uşa aia şi să aflu că mai am atâtea şanse să mă fac

bine. Voiam să intru acolo și să găsesc măcar un zâmbet, o pereche de ochi care să nu mă sperie și să îmi promită că va fi bine. Mâini care să mă înțeleagă, care știu că am cancer, care știu să se poarte. Mare de tot mi-a fost mirarea când am pășit pragul și am dat cu ochii de trei dame, una mai machiată decât cealaltă. Două cu halat și alta fără. Cea fără era machiată ca o domnișoară dornică să satisfacă bărbații pentru bani. S-a retras în câteva minute, după ce mi-a aruncat o privire de sus până jos și după ce și-a dat ochii peste cap.

Una stătea jos și trăgea dintr-o țigară, uitând poate că ne aflam într-un spital, mai cu seamă într-un spital de oncologie, și mai ales într-un cabinet de consultații. Din prima clipă mi-a fost scârbă de urmele rujului ei lăsate pe capătul țigării, de fumul acela ucigător, de chipul ei pictat ca la carnaval. Vedeam de la trei metri cum i se adunase machiajul între cutele pleoapei superioare. M-a îngrozit să o văd ridicându-se de pe scaun și să descopăr o statură impunătoare, amenințătoare poate, care se apropia de a treia doamnă. Aceasta purta o fustă mult prea scurtă pe sub halatul alb și mă privea cu atâta dezgust, de parcă aș fi venit acolo să îmi taie capul pentru că am ucis trei copii.

„Când ai aflat?“

„În 2002.“

„Operația?“

„2002. Și chimioterapia în 2002-2003.“

„Recidiva?“

„2004.“

„Și de atunci n-ai făcut nimic?“ s-a răstit la mine doamna doctor Brândușa. În clipa aceea, sângele a început să-mi curgă repede prin vene, inima mi se zbătea în piept și cu greu îmi stăpâneam palmele să nu riposteze. Idioato, nu am făcut

nimic?! Da, cu siguranță nu am făcut nimic dacă am mai trăit patru ani, când colegii tăi îmi dădeau șase luni? Nu am făcut nimic, dacă ei îmi spuneau că ăla va fi ultimul Crăciun și eu acum sunt studentă la Psihologie? Nu am făcut nimic? Am intrat a treia la facultate, tâmpito, și am fost a patra ca medie în cel mai bun liceu din Brașov. Nu am făcut nimic? M-am trezit în fiecare dimineață la ora 6 să îmi iau cele 23 de pastile, și fie că a fost iarnă sau primăvară, m-am dus la școală. Și am stat, dacă nu toate cele șase ore, măcar patru pe zi. Și nu am lipsit de la nicio teză. Nu am lipsit decât la 4-5 chefuri în tot liceul și am 100 de prieteni pe puțin care dacă ar fi aici te-ar lua de păr și te-ar arunca pe geam. Cum poți să spui că n-am făcut nimic? Tâmpito, tâmpito...

Bineînțeles că nu am spus așa ceva. Deși în clipa aceea, am crezut că voi izbucni atât de tare, încât va fi nevoie de doi gardieni să mă scoată din cabinetul ei.

„Ba da, am făcut."

„Ce?" cu același ton, cu aceleași aere de superioritate. O înțeleg, doar m-am dus acolo să dau pe gât un shot de tequila, nu pentru că am cancer și ea e chirurg. Nicidecum, mă bucură faptul că sunt la spital, nu aș avea nevoie, nu?

„Tratamente și diete naturiste."

„Mda...", și-a dat ochii peste cap și a scos acel sunet ciudat care îmi venea să îl prind cumva, să captez undele alea sonore și să le materializez în ceva, ca să pot să îi dau una în cap cu „mda"-ul ei.

„Dezbracă-te. Pantalonii și chiloții în cuier."

„Și chiloții?" am întrebat eu nedumerită. Nu pentru că aș fi o pudică, ci doar pentru simplul fapt că nu mai trecusem printr-un asemenea consult. Pur și simplu nu știam de ce.

Trebuia să îmi explice, nu? Nu de asta e acolo? Nu de asta s-a făcut medic?

„Nu vreau..." am soptit eu timid.
„Poftim?"

Mi-am dat seama că am zis o prostie și că o să îmi dau chiloții jos și că o să mă așez pe masa aia îmbâcsită de atâta fum de țigară. O să o las să îmi facă ce vrea. Ce trebuie. De s-ar purta altfel?! Nu ar putea să aibă puțină compasiune? Nu ar putea oare să imite măcar o ușoară expresie omenească pe chip? Nu mai este om? A stat prea mult cu bisturiul în mână și a spintecat prea multe burți de copil? De ce e atât de inumană? De ce se poartă ca o scorpie cu mine? I-am făcut ceva prin faptul că am cancer?

Examinarea fizică a fost stânjenitoare, dureroasă. A fost oribilă toată experiența. Și asta numai din cauza ei, a doamnei doctor Brândușa de la Clinica Fundeni, de la etajul 3, chirurgie... datorită „dânsei" și felului inedit de a trata pacienții...

Asta a fost ziua a treia. Azi am învățat că nu vreau să mai am de-a face cu niciun medic, cel puțin nu român. Asta ar numi-o psihologii „psihoză". Da, psihoză, datorită domnilor doctori din această țară, cărora le mulțumesc că știu să se comporte cu un tânăr bolnav de cancer. Excepție face, bineînțeles, domnul Laza, care are sufletul încărcat de cele mai pure sentimente de iubire față de pacienții lui și față de ceea ce face. Mai sunt poate unii... doamna Bratu, chiar și doamna Dragomir, în toată răceala ei, știa să vorbească, să fie femeie, nu monstru, să zâmbească, să spună o vorbă bună. Doamna Dragomir nu m-a cunoscut într-o perioadă bună din viața mea, sunt medici buni, nu trag linie. Nu

vreau să generalizez. Dar sunt scârbită de asistentele însetate de șpagă, de doctoriţele răutăcioase, de medicii care nu vorbesc și care nu au răbdare să îți explice de ce naiba ai cancer, ce dracu trebuie să faci și cât mai ai de trăit... Mulțumim, domnilor doctori, că ne ajutați să luptăm cu această boală.

ZIUA 38

Sau ceva de genul ăsta... a trecut atâta timp de când nu am mai scris. Și s-au întâmplat o sumedenie de lucruri. Majoritatea neplăcute. Am fost răcită, am aflat că sufăr de tahicardie, am avut dureri cumplite, am fost ceva timp pe calmante... momentan am doar un picior puţin cam umflat și o inimă care bate cu 130 de bătăi pe minut. Se grăbește mititica sau vreau eu neapărat să trăiesc.

Azi sunt așa de tristă. Și nu e din cauza bolii. E din cauza ciocolatei. Am stat ultimele două ore în fața calculatorului și am căutat pe google poze cu mousse au chocolat, cu eclaire, cu prăjituri, cu ciocolată belgiană, cu trufe, cu diverse torturi și creme de ciocolată, evident. Vreau ciocolată.

Am în frigider o ciocolată neagră 100% pe care am promis că o voi desface doar atunci când voi afla că m-am făcut bine. Tremur. Mă bate gândul că aș putea merge, m-aș putea strecura în bucătărie și m-aș putea înfrupta ceva mai devreme cu un pătrățel din cele 24 pe care le are bijuteria aia în staniol. Un pătrățel și m-aș simți mai bine. O bomboană măcar. Cu cremă pufoasă de ciocolată. Să o simt pe vârful limbii. Să o privesc, să o miros... și să merg mai departe: să o bag în gură și să mestec. Să îmi hrănesc papilele cu cel mai plăcut gust. Cu ciocolată.

Ciocolată, ciocolată... numai la asta mă gândesc. De ce? Îmi trecuse pofta asta nebună. Am avut o perioadă de câteva zile, chiar două săptămâni, cred, în care nu mi-ar fi trebuit. Ce-i drept, atunci luam calmantele alea care îmi tăiaseră orice poftă, chiar și pe cea de mâncare. Lucru care m-a dus la leșin. Ce-i drept, mi-a ieșit și mie ceva din asta: am ajuns în sfârșit la 55 de kg și se pare că mă mențin.

Dar asta nu mă mai interesează. Pentru o bomboană sau pentru o linguriță din mousse au chocolat-ul făcut la Vatra Ardealului aș fi în stare să accept să am și 60 de kg. Nu mi-ar păsa. O bucățică de ciocolată... mică, mică... mirosul... ah, am început să plâng. De ce plâng pentru mâncare? Pentru ceva dulce? Am ajuns să fiu atât de sensibilă?

Stau cu cana de ceai antitumoral în față. E ora 12 și 32 de minute. Răzvan a plecat de mult de la mine. Și eu ce am făcut în tot timpul ăsta? Am luat 40 de picături de medicamente și nici n-am apucat să termin o cană de ceai rece și grețos, pentru că stau să mă smiorcăi în fața monitorului, visând la paradisuri gustative. Visez la trecut. Îmi amintesc gusturi, mirosuri. Mmm, și ciocolata de casă de la cofetăria din stația de la Parc. Îmi amintesc perfect. Ultima oară am intrat acolo cu Vlad. Tare mi-era poftă de ceva dulce. Dar DULCE. Ceva ce nu mai mâncasem de mult timp. Nu voiam neapărat prăjitură. De fapt, căutam bomboanele Suchardine de la Poiana. Le-am găsit. Evident, era o cofetărie. Dar atunci am dat și cu ochii de ciocolata lor de casă, cu alune. Doamne, Dumnezeule, o minunăție! Nu cred că mi-a luat mai mult de trei minute să devorez cele 200 de grame de ciocolată. Calorii? Nici nu-mi păsa. Era pufoasă și aromată. Cred că avea ceva rom în ea. Și alunele erau atât de mari! Erau ascunse atât de bine între straturile de cacao cu lapte. Ciocolată de casă...

Dar tiramisul de la Vatra Ardealului? Sau tortul casei? Sau eclerul? Nu, nu... știu ce aș mânca... o negresă făcută la ei... da, o nebunie. Acel loc este raiul meu. Poți ajunge la înmormântarea celui mai bun prieten, și tot ai ieși cu un zâmbet timid pe față. Chiar dacă ai luat încă un trei la mate, te duci acolo după ore și te ascunzi printre linguriță de prăjituri cu ciocolată, și ieși de acolo atât de vesel, de parcă ai fi aflat că ești primul pe județ la Olimpiada la mate... pur și simplu, e un colț din Rai.

Vreau acolo. Vreau să am voie... vreau ciocolată!

Vreau să nu mă mai smiorcăi! Vreau să merg mai departe!

Mousse au chocolat.

Doamne, ajută-mă... ajută-mă să duc mai departe tratamentul. Să se termine odată! Dă-mi putere să nu mai râvnesc la lucrurile interzise de medic.

Ecler. Amandine. Negresă.

Ajută-mă!

Tiramisu.

Nu mai pot... ajută-mă să pot să merg mai departe... să rezist. Vreau să mă fac bine!

Trufe.

Nu, nu... merg mai departe.

Tort de nucă.

Taci, proasto, du-te la culcare. Visează vanilie. Vanilie ai voie. De ce nu putea să îți placă vanilia? De ce nu puteai să fii alergică la cacao?

Vreau... o bucățică. Mică.

Taci, taci!!

ZIUA 40

Astăzi nu merge internetul și, poate, e de bine, că altfel nu m-aș fi văzut stând la birou și scriind. Pentru că nu s-a mai întâmplat nimic deosebit sau care ar merita atenție. Mă uitam la niște poze mai vechi, cu mine. Și încercam să îmi dau seama în ce fel m-am schimbat, dacă e de bine, dacă e de rău... trebuie să recunosc că sunt cât se poate de mulțumită, referitor la cum au evoluat lucrurile. Evident, exceptând burtica, pe care nu o mai suport.

Eram mai urâtă la 17 ani. Eram pensată aiurea, nu țineam cont de linia de simetrie a feței și mai aveam și o sprânceană mai arcuită decât cealaltă. Fața mea era distrusă rău, plină de coșuri și diverse puncte albe sau negre. Eram parcă mai palidă. Un alb transparent care făcea ca punctele roșii, negre sau albe să se observe cu mai mare ușurință pe față. Eram neîngrijită. Nu, nu am folosit un termen potrivit. Nu neîngrijită, pentru că eram foarte pedantă și atunci, dar... nu tratam serios problemele. Mai ales coșurile. Doamne, cât de multe erau! Purulente. Urâte. Nu știu cum mă suportam. Ca să nu mai vorbim de faptul că nu prea le aveam cu machiatul. Nu știu de ce fetele din anturajul meu îmi spuneau mereu că știu să machiez. Poate pe ele le machiam frumos. Dar pe

mine, nu. Nu știam să folosesc umbrele care să mă avantajeze, nu auzisem de fardul de obraz, ca să nu mai vorbim de faptul că mă dădeam zilnic cu fond de ten. Dacă stau bine și mă gândesc, nici nu mă mai miră faptul că aveam atâtea coșuri. Acum am renunțat la fondul de ten.

A, mai e ceva ce mă dezgustă la pozele vechi. Mâinile mele! Erau atât de groase comparativ cu mâinile mele de acum. Erau groase, mari. Și păream mai băiețoasă. Nu aveam niciun pic de gingășie în gesturi.

Există totuși și câteva lucruri de care îmi este puțin dor. Sânii. Vai, ce sâni mari aveam. 75 C. Și acum? 70 B. Ce s-a întâmplat cu ei? Unde au dispărut? Erau frumoși, ce-i drept. Îmi place să mă uit la poze în care nu port sutien. Pentru că arată atât de naturali! Și erau atât de frumoși... acum, fără sutien, arăt ca Tom-Degețel. Ce să-i faci, nu le poți avea pe toate. Și, în final, bineînțeles, burtă! Nu aveam burta așa de mare. Aveam burtică, la câtă ciocolată mâncam, era anormal să nu fi avut. Aveam chiar o burtică zdravănă. Dar care ar fi putut fi dată jos atât de ușor printr-o jumătate de oră de exercițiu fizic pe zi...

E foarte ciudat să mă uit la poze de la 17 ani, apoi de la 18... se vede atât de bine evoluția bolii. Se vede burta cum crește încet, încet. Cum corpul ăla în formă de clepsidră se transformă într-un dreptunghi. Într-un corp lipsit de forme. Cum talia ajunge încet, încet la nivelul sânilor și al șoldurilor. Mai întâi s-a umflat partea de sub sâni, imediat sub coaste. Chiar în ziua în care am făcut 18 ani am niște poze în care port un maiou vișiniu și o fustă mult prea scurtă, verde. Atunci nici nu mă gândeam că am burtică. Nu îmi prea păsa. Dar sunt câteva cadre în care se observă o umflătură sub coaste care nu ar trebui să fie acolo. Se vede clar că ceva nu este în regulă. Nu era în regulă. Apoi urmează poze din următorul an, în care

burta s-a făcut și mai mare. Uitându-mă la ele, am observat că începusem să arăt ca un balon. Se umflase burta, nu ca acum, ce-i drept, dar deja problema era evidentă. Numai că atunci nu mi se spunea pe stradă că sunt gravidă. Poate faptul că aveam sânii mai mari? Distrăgeau atenția de la burtă? Ce-i drept, îi puneam în evidență cât puteam de des. Nu cred că aveam două bluze în dulap care să nu fi fost decoltate.

Și apoi, pozele de la 19 ani. Oribil. Burta mare, mare, mare. Prea mare pentru tot efortul pe care îl depun. Măcar am renunțat la carne și mama mă susține. Este cel mai bun lucru pe care l-am făcut în viața mea. Să renunț la carne. Să nu mai consum animale moarte. Cadavre. Cadavre care să intre în putrefacție în intestinul meu prea lung. Îți mulțumesc, Dumnezeule, că mi-ai scăpat corpul de povara asta.

Am dat peste o poză făcută după petrecerea mea pe care am dat-o când am împlinit 17 ani. Eram cu un prieten în bucătărie și mâncam cartofi prăjiți cu ou și caşcaval ras pe deasupra. Și câte două pulpe de pui lângă. Mâncam cu atâta poftă încât, pentru câteva secunde, am vrut să șterg pozele. Mi-a fost atât de rușine. De cine? De mine, cred. De ce mâncam carne cu atâta poftă, când la 15 ani mă certam cu mama că nu îmi face șnițele de soia? De ce mâncam carne, când toată viața am urât carnea în ciorbă? Cu câtă poftă mestecam... Oribil. Sunt cele mai rușinoase poze cu mine. Încă le păstrez. Nu știu de ce. Să mă uit la ele și să îmi dau seama cât de grotesc arăt cu un picior de animal mort în mână?

ZIUA 42

Dimineața mea a început la 9, când a trebuit să mă ridic din pat și să merg la baie. Se pare ca am băut mult prea multă apă aseară. În orice caz, mai mult decât poate duce

vezica mea peste noapte. Așa că a fost o dimineață lungă, diferită de alte dimineți, când mă trezeam la 11, 11 jumate. Azi m-am trezit la 9. Și bine am făcut. Ghici ce făcea mămica mea în bucătărie de la ora 4? Ghici.

Ciocolată!

Mai mult sau mai puțin, pentru că e mai bună decât ciocolata. Are gust de joffre. Să vezi și să nu crezi. De fapt să guști și să nu crezi. A spus că ea a inventat rețeta, înlocuind din rețeta pentru ciocolată de casă anumite ingrediente. A înlocuit, de exemplu, untul cu uleiul de măsline. Evident că ceea ce era lapte sau lapte praf a devenit lapte sau lapte praf din soia. Și cacaua a fost înlocuită cu roșcovele, care s-au comportat nemaipomenit. Nu am simțit niciun dezgust. Parcă nici nu ar fi roșcove. Dar ce îmi pasă de compoziție? Are gust de joffre, dom'le. Altceva nu mă mai interesează. Nici măcar caloriile.

Așadar, azi e prima zi de toamnă în care sunt cu adevărat fericită. Mai sunt patru zile până încep facultatea. Și am ciocolată. Multă. Și bună... mă duc la frigider să mă mai îndulcesc puțin.

ZIUA 45

Câte persoane din lume ascultă în momentul ăsta Beatles?

ZIUA 80

Facultatea a început de mult. Sunt patru săptămâni de când stau mai bine de 5-6 ore pe zi în corpul K al Universității *Transilvania*. Sunt zile pe care le petrec acolo

de la 8 dimineața până seara la 6 jumate 7, regret enorm faptul că nu am apucat să consemnez în caiet nimic din ce s-a întâmplat în aceste patru săptămâni. Sunt lucruri care aș fi preferat să nu se întâmple. Sunt lucruri pe care nu am avut curajul să le scriu, pentru că, după ce le voi scrie pe o foaie, mă tem că voi realiza că s-au întâmplat cu adevărat. Sunt dimineți în care mă trezesc și îmi spun liniștită, așezându-mi capul înapoi pe pernă: „A fost doar un vis. Lucian nu are nimic. O să vină în weekend acasă și poate dă o fugă duminică dimineață pe la noi, la o cafea". El și Ana, soția lui, unchiul și mătușa mea asta făceau duminica, pe la ora 11, 11 jumate. Veneau la mine și la mama să ne mai înveselească, să ne ajute să ne luăm gândul de la toate prostiile care bântuie prin mintea noastră. Lucian o întreba pe mama „ce faci, Hornoaico?", și parcă dintr-odată lucrurile erau altfel. Uneori ieșeam și eu din camera mea și stăteam cu ei pe terasă, însă doar pentru puțin timp, căci trebuia să mă întorc la birou să învăț, sau mi se făcea foame.

În fiecare duminică au fost la noi, cel puțin înainte de bac, mereu veneau să stea cu noi. Lucian și Ana, mereu împreună. „Agreșenii", cum li se spunea la cinele de Crăciun sau de Paște. Acum Agreșenii sunt Ana și Vlad, doar Ana și Vlad, din cauza unui imbecil care conducea beat. Unui idiot pentru care oricât de mult mi-aș dori să simt iertare, nu pot... îl urăsc atât de mult, încât mă înspăimântă ceea ce este în sufletul lui Vlad. Verișorul meu Vlad, care acum e ca mine: orfan. Din cauza unui cretin pentru care ar trebui să simt milă și înțelegere, pe care ar trebui să-l iert? Cum să iert un dobitoc care și acum, la atâta timp după accident, este în libertate și probabil conduce o altă mașină scumpă pe drumurile României?

Atâta revoltă... și durere simte familia mea în momentele astea. Nimeni nu se poate liniști. Cum am putea să ne

continuăm drumurile fără Lucian, unchiul meu tot timpul pus pe șotii și pe glume? Alegea întotdeauna muzică de dansat, eu mă bosumflam, pentru că nu îmi place muzica populară... dar mereu mă amuzam când vedeam cum încet-încet toți membrii familiei se ridicau de pe scaune și dansau pe unde aveau loc, în apartamentul lor micuț de pe Parcul Mic. Rupeau podeaua, se zbânțuiau, își ridicau picioarele, chiuiau... apoi toată lumea se liniștea și se așeza la masă, pentru a mai gusta din sarmalele delicioase ale Anei. Lucian mai făcea o glumă, două, pe seama cuiva... noi râdeam, mâncam. Multă, multă veselie datorită unui singur om.

Mi-a fost alături în momentele în care o fată ar fi avut nevoie de un tătic. Când am făcut 18 ani, 19 ani... a fost aici, am avut scurte discuții în genul celor purtate între un tată și o fiică. Îmi dădea sfaturi în legătură cu băieții, îmi spunea să am grijă cu Răzvan, să fiu cuminte... mă îmbărbăta înainte de bac și avea grijă mereu să mă simt frumoasă, deșteaptă și deosebită. Ca și cum nu ar fi existat o nepoată mai minunată ca mine în toată lumea asta mare. Sau la operație... au fost prezenți pe holul spitalului, au ținut-o pe mama de mână mereu. După operație, au venit zilnic să vadă cum mă simt.

Îmi amintesc acum și mă pufnește râsul... cred că trecuseră cam 12-13 zile de la operație. Eram deja acasă, la Brașov. Trebuia să vină o prietenă de-a mamei, care a terminat Medicina, să îmi schimbe pansamentul. Fusesem de dimineață la coafor, să mă tund. Eu credeam că am vârfurile despicate și că trebuie să le tai ca să se regenereze. De fapt, lumea mă prostise cu astfel de remarci, și părul trebuia tuns pentru că urma să cadă. Asta e altă poveste. Eram foarte mândră de noua mea tunsoare, dar și de cărarea în zigzag, realizată cu multă măiestrie de doamna de la salon. Știu că se purta prin 2002 acest tip de cărare, vedeai peste tot fete cu

părul așezat astfel: în reviste, la televizor, pe stradă. Trebuia și eu, fetița de 13 ani, să am așa ceva, evident.

Așa că, ajunsă acasă, m-am tolănit în pat și am așteptat-o pe doamna doctor să vină să îmi schimbe pansamentul. Nu a întârziat, iar între timp, au ajuns și Ana și Lucian. Eram cu toții în aceeași cameră. Eu pe patul de două persoane, undeva în mijloc, ca doamna doctor să nu poată ajunge foarte ușor la mine. Mama stătea în stânga patului, plângând, de parcă cineva urma să mă taie din nou sau să îmi ia gâtul. Ana stătea cam la jumătate de metru de mama, cu lacrimi în ochi, dar cu un zâmbet larg pe față. Lucian stătea pe colțar (locuiam pe atunci într-o garsonieră, de aceea dormitorul era și un fel de sufragerie. Ținea în mână borseta. De sub mâneca gecii de piele îi ieșea ceasul. Se uita amuzat la cele ce se întâmplau. A durat cam un sfert de oră ca micuța Androna să fie convinsă să o lase pe doamna doctor să o atingă. Aceasta a început să desprindă ușor pansamentele. Eu plângeam de mama focului, de parcă m-ar fi omorât biata femeie. După câteva secunde, m-am ridicat în fund, mi-am șters lacrimile și l-am întrebat pe Lucian, trecându-mi mâna prin păr: „Mi s-a stricat cărarea?“ Toată lumea a pufnit în râs, numai eu am început să plâng mai tare: „Au, au!! Mi s-a stricat cărarea?“ „Da, s-a stricat cărarea, de ce râdeți de mine?“ și am continuat cu plânsetele. De fapt, cărarea nu se stricase și pe mine nu mă durea nimic. Mi-era doar teamă ca nu cumva să se strice minunăția de cărare, pe care acum o consider de prost gust.

Uf, cât timp a trecut de atunci... 6 ani. Prea mult timp, prea repede. Și oamenii pleacă dintre noi prea repede. Sau poate suntem luați prin surprindere și de aceea viața ni se pare atât de scurtă?

Cine alege să trăim? Cine alege când murim? Dumnezeu, nu? Mă tot întreb de atunci, cum de nu am fost eu cea care a murit? Cu o săptămână înainte și eu am avut un accident de mașină, dar unul foarte ușor, în care nimeni nu a pățit nimic, doar eu m-am ales cu două cucuie... cum de nu am murit eu? Eu, care de atâta timp mă pregătesc? Mă aștept într-un fel sau altul. Nu știu dacă îmi doresc asta, deși de multe ori când mă privesc în oglindă și îmi văd burta, țip că nu mai vreau să trăiesc. După aceea, mă calmez și realizez că e frumos să trăiești. Că e bine... că poți să simți viața de fiecare dată când inspiri, când săruți, când plângi, când iubești... viața e pretutindeni. E soarele care te încălzește cu razele lui, e pădurea de pe Tâmpa primăvara, sunt copiii care ies gălăgioși de la școală, sunt mașinile care țipă la intersecții, sunt bătrânii care traversează încet strada. Viața e peste tot în jur.

Și? Vlad nu vede asta acum. Nu poate să accepte asta. Îl vrea pe tatăl lui înapoi. Degeaba copiii țipă gălăgioși când ies de la școală, dacă tatăl lui nu intră pe ușă vineri seara și nu îl ceartă. Degeaba zac copacii înfloriți prin parcuri dacă Lucian nu bea o bere cu el sâmbătă seara. De ce el? Ne întrebăm cu toții asta. De ce așa? De ce idiotul ăla nu are nimic? De ce? De ceee?

Credeam că dacă scriu o să mă liniștesc, o să dau totul afară, dar, pe măsură ce scriu, mă enervez și mai tare și îmi vine să urlu. Să urlu. Și vreau să înțeleg, vreau să accept, știu că asta e voia Lui. Știu că nu controlăm noi viața. Știu că timpul curge de patru săptămâni așa cum curgea și până acum. Știu că viața trece, curge mai departe. Că moartea e inevitabilă... că rămânem doar cu amintiri.

Nu mai pot să scriu despre asta. Nici nu vreau să mă gândesc la următorul Crăciun, când masa va avea cu un

scaun în minus, când farfuriile vor fi în număr par, dar nu pentru că s-a mai născut un verișor, ci pentru că a plecat un unchi, un soț, un tată, un cumnat, un ginere... va fi atât de liniște.

ZIUA 81

Au trecut 80 de zile. La naiba! Eu nu remarc nicio îmbunătățire. Cât va dura vindecarea asta? Sunt de-abia la pagina 21. Dar au trecut prea multe săptămâni. Nu mai am răbdare.

Simt din nou nevoia să fug la un chirurg și să mă arunc pe masa lui. Dar mi-e teamă să nu mă dezamăgească, să nu mă dea din nou peste cap vreun om în halat alb, căci nu știu cât mai pot suporta. Mai am oare putere? Sunt oare atât de puternică, atât de dornică de luptă? Mai sunt oare ambițioasă? Căci mă uit în oglindă și văd ceea ce vedeam și acum 80 de zile, și acum 150 de zile...

ZIUA 82

Ambiție.

Cu asta am rămas.

Marțea e una dintre zilele mele preferate. Mai nou. Am cursuri de la 9 și 25, asta înseamnă că pot să merg singură peste deal, fără mama și fără taxi, doar eu cu gândurile mele. Trec dealul în maximum 15 minute, atunci când merg încet și admir casele, oamenii, copacii, cerul. Dealul nu are o pantă foarte abruptă, e ușor de urcat. Obosesc doar primii 5-6 metri, dar apoi, e ca și cum aș merge pe stradă. Urcatul devine mers. Cu căștile în urechi, ascultând probabil „You wouldn't like me" de la Tegan and Sara,

grăbesc pasul, ca să am mai mult timp să o lălăi prin parc. Ajunsă la trecerea de pietoni, după ce am mers pe lângă casa mea preferată, care, deși nu are grădină, are o terasă superbă, cu balcon din fier, mă înfig în stradă și mă uit urât la toți șoferii care mă înjură. Din cauza mea, „o gravidă nebună, inconștientă și cam tânără pentru a avea un copil", ei au trebuit să coboare acul care indica viteza de la 50-60 la 0-10, eu zâmbesc satisfăcută, ajunsă pe cealaltă parte a străzii. Intru în parc, trag aer în piept, de parcă m-aș sufoca, trag mult aer în piept, și încerc să expir lung, să las afară tot ce e rău în mine. Și inspir din nou, ca să iau tot ce e bun cu mine, în mine.

E toamnă. E anotimpul meu preferat. Da, copacii își lasă covorul de frunze pe jos. Asta scriam din clasa a doua. Eram înnebunită să scriu despre toamnă, care pare a fi o regină a celor patru sezoane. Iarna ce are, frigul, Crăciunul? Primăvara, florile? Vara, căldura, ziua mea? Dar toamna... vai, toamna este superbă. Are căldură, spre sfârșit are și câțiva fulgi, dacă iarna e cam grăbită. Are copacii încărcați cu frunze în mii de nuanțe de roșu, galben, verde, portocaliu... e atâta viață, deși natura moare. E cel mai frumos spectacol de rămas-bun.

Trec pe aleea de lângă parcul copiilor. E prea devreme să le auzi vocile subțiri. Pășesc grăbită, pentru că realizez că mai sunt 10 minute și începe primul curs. Dar mă mai opresc doar pentru o clipă lângă copacul meu înalt, cu frunze căzute. Ridic fruntea spre cer și las soarele prea generos pentru luna noiembrie să îmi mângâie fața. Și simt cum Dumnezeu mă iubește, cum ne iubește în orice clipă. Inspir numai lucruri bune și ies încet din parc. O altă trecere de pietoni. Din ce în ce mai mulți oameni. Facultatea.

La cursul de autocunoaștere la care m-am înscris săptămâna trecută, am făcut câteva teste de personalitate. Ultimul a fost foarte interesant. Ni se dădeau trei hărți pe care noi trebuia să trecem trei valori pe care le consideram mai importante. „Adevăr, Respect, Ambiție", am hotărât eu. Apoi, se presupunea că viața ar fi venit la noi și ne-ar fi cerut pe rând să renunțăm la valorile noastre. Prima dată am renunțat la Adevăr. Sunt oare o persoană necinstită? Eu zic că nu. Atâta timp cât îi respecți pe ceilalți, și atâta timp cât ei te respectă, va exista și sinceritatea, nu?

A doua valoare la care am renunțat a fost Respectul. Așa că am rămas singură cu Ambiția, undeva în vârf, probabil fără nimeni în jurul meu, pentru că am hotărât să renunț la Respect.

Nu știu dacă am ales ceea ce trebuia. Nici măcar nu știu dacă este vreo variantă corectă. Oricum, e o situație ipotetică. Viața nu o să bată niciodată la ușa ta să îți ceară să renunți la valorile tale. Nimeni nu îți cere asta, numai tu poți hotărî. Și dacă ai puțin respect pentru persoana ta, puțină integritate, sunt sigură că nu vei renunța la valorile tale.

Și totuși, la cât de imprevizibilă e viața, aș putea oare să rămân singură, cu o hârtie în mână, pe care scrie cu litere de tipar „Ambiție"?

ZIUA 89

Și dacă ți-aș spune că m-am îndrăgostit de un copac, ai crede că sunt nebună?

Cel mai frumos moment al unei zile este pentru mine dimineața, nu atunci când mă trezesc, ci dimineața, pe la ora 10-11, când începe soarele să încălzească ușor fețele

pământenilor grăbiți spre școală sau serviciu, care fug, care stau, care așteaptă, care se plimbă, care se joacă. Îmi place soarele de dimineață pentru că te face să îți ridici capul spre el, te face să îți dorești atingerea lui, îți dăruiește atâta energie! Și căldura Tatălui coboară prin razele lui către tine. Îmi place să mă opresc pentru câteva clipe în parc, să las capul pe spate și să uit de trecătorii grăbiți. Rămân acolo, opresc timpul în loc și închid ochii. Îmi las fața albă să se hrănească cu lumină. Îmi las mintea să se deschidă, să primească, îmi las pieptul să se înalțe atunci când inspir aerul rece al dimineții. Mă las purtată de raze, de vântul ușor de toamnă, de gânduri. Ignor zgomotele mașinilor, claxoanele de la semafor, pietonii agitați, lucrătorii de la primărie. Nu îmi mai pasă de nimic. Aș sta așa o veșnicie. Eu, soarele, razele, vântul și copacul. Copacul meu.

Lângă copacul acesta mă opresc de fiecare dată. Mă înțelege, mă privește cu drag, se emoționează pentru că știe când mă apropii de el, își dă crengile la o parte pentru ca razele să ajungă la mine... simt uneori că ar vrea să se aplece spre mine și să mă sărute pe frunte. Dar are crengile mult prea grele și buzele prea aspre. Uneori îi e teamă să nu mă rănească la adierea vântului, să nu cadă o ultimă frunză pe fața mea și să nu cumva să mă zgârie.

Prima oară când l-am văzut era început de toamnă, când toți copacii sunt care mai de care mai mândri. Unii se înroșesc, alții se îngălbenesc, unii sunt portocalii, alții sunt căpoși și nu vor să ia parte la ritual, rămânând mai mult timp verzi. Iar după câteva săptămâni de spectacol, încep să se scuture de frunze, rămân goi și înfrigurați, rămân singuri, rușinați. Parcă nimeni nu mai are timp să culeagă frunze, parcă nimeni nu îi mai privește.

Copacul meu a fost printre primii care s-au scuturat de frunze. Nu știu cum, s-or fi certat între ei și s-or fi supărat. Mă întreb dacă nu a îngălbenit primul de la atâta ceartă cu frunzele alea multe și mici. Îmi amintesc că era dimineață, așa cum îmi place mie. Era o dimineață caldă de toamnă, cred că aveam paltonul pe braț, doar o eșarfă la gât, cu care îmi era oricum prea cald. Am simțit nevoia să mă opresc în dreptul lui, pentru că acolo erau razele făcute pentru mine, acolo trebuia să îmi primesc eu doza de bucurie. Acolo am închis ochii pentru a nu știu câta oară ca să mă îmbăt cu lumină, dar acolo i-am deschis pentru prima oară ca să primesc mai mult. Mângâiere. Iubire. Înțelegere. Un zâmbet.

Mii de frunze galbene, roșii, maro, verzui, portocalii, în toate nuanțele erau la picioarele mele. Mii de frunze care foșneau la fiecare mișcare pe care o schițam. Mi-am înălțat privirea, de data asta nu pentru soare, nu pentru lumină. Ci doar ca să îl privesc. Copacul meu drag, doar tu ai mai rămas să mă înțelegi, să mă cunoști, să vrei, să știi. Copacul meu înalt și drag.

De atunci trec de cel puțin două ori pe zi pe lângă el, o dată la dus, și altă dată la întors. Ne jucăm ca doi adolescenți. Schimbăm priviri, ne zâmbim timid. Eu îmi încetinesc pasul și îl privesc altfel decât pe ceilalți copaci. El roșește. O singură dată m-am uitat la o tufă de pe aleea parcului și și-a întors supărat privirea. Ar vrea să îi fiu fidelă, mi-am spus.

Nu ai de ce să te temi, copacul meu drag, la poalele tale mă închin. Lângă tine respir cu adevărat, lângă tine trăiesc. Doar lângă tine soarele strălucește pentru mine.

Și, uite așa, m-am îndrăgostit de un copac.

BOCANCII ANDRONEI

Bocancii scârțâiau la atingerea zăpezii. Zgomotul ăsta o înnebunea. Un sunet subțire, înalt, puternic. Bocanci afoni. Se repeta de fiecare dată când punea piciorul pe zăpadă. Fiecare pas cu zgomotul său, de fiecare dată mai asurzitor, mai strident, mai obositor. La fiecare pas, simțea că în urma ei sunt mii de priviri, deși strada era goală. Parcă ieșeau și spiritele celor îngropați în cimitirul din deal, ca să o mustre pentru că făcea gălăgie. Ferestrele se închideau singure ca să își ferească stăpânii casei de zgomotul bocancilor ei. Zăpada mușca din asfalt atunci când Androna călca pe ea. Nu de durere, ci din cauza gălăgiei. S-ar fi topit zăpada săraca, dacă ar fi avut îndeajuns soare, numai să nu mai audă bocancii Andronei.

Totuși continuă să pășească. Ținând capul plecat, apăsă poarta, care scoase și ea un zgomot puternic, amenințând să trezească întregul cartier. Fața ei palidă era acum pătată cu

rozaliu în obraji. Închise poarta în urma ei și se opri pentru două secunde. Ca în fiecare dimineață, nu era sigură dacă a încuiat ușa. Să se întoarcă? Parcă totuși a încuiat-o. Imposibil să o fi lăsat deschisă. Nu are rost să se întoarcă din drum, *sigur* a încuiat ușa. Dar geamul? Parcă și geamul.

Își scoase mănușa roșie de pe mână, pentru a putea apăsa cu ușurință butoanele fragile ale mp3-playerului. Un obiect atât de mic, care conține sute, mii de biți de informație. O mică fereastră spre altă lume, cu alte zgomote, unde nu se aude pe sine așa cum este, unde poate fi așa cum își dorește, o „țară a minunilor" pentru Androna, un tărâm departe de acesta, fără oameni, unde sunt doar gândurile ei, gata să îi coloreze imaginația.

În fine, începu să urce dealul, cel mai scurt drum spre facultate. Cu pași rari, mărunți, dar gălăgioși din cauza bocancilor. Încet, pentru că oricum a plecat mai devreme către facultate. Încet, calcă încet, pentru că obosește mult prea repede, încet pentru că se ascunde, pândește, nu vrea să fie văzută, nu vrea să fie remarcată. Măcar încă 20 de minute să stea liniștită, cu gândurile ei, fără să trebuiască să zâmbească mereu și să fie prietenoasă, măcar puțin să stea departe de toți, să nu o vadă nimeni și să nu vadă pe nimeni.

Își puse căștile în urechi. „Salut, c'est encore moi/Salut, comment tu vas?/Le temps m'a paru très long/Loin de la maison j'ai pensé à toi..." Melodia asta a înghițit zgomotul bocancilor. Pașii ei erau acum tăcuți, puțin obosiți de la urcuș. Cânta alături de Joe Dassin cu vocea ei interioară, mult mai melodioasă decât cea reală, care falsează fiecare notă și care stâlcește cuvintele franțuzești. În mintea ei, există o voce sublimă, de domnișoară, care cunoaște notele muzicale și care tratează cu delicatețe fiecare „r", fiecare vers în parte. Iar în mintea ei, melodia capătă grandoarea unui concert. Unde ea este pe scenă și cântă, umplând de lacrimi ochii celor din sală. Fără microfon, reușește să pătrundă în

sufletele tuturor. Articulează fiecare sunet cu o delicatețe de franțuzoiacă. Parcă și chipul ei capătă în lumina reflectoarelor trăsături franțuzești. Nasul este ceva mai subțire decât în realitate, iar gâtul este mai lung. Părul are o nuanță mai deschisă și câteva șuvițe ușor ondulate la vârfuri cad peste față, din coada de cal prinsă pe o parte. Talia este infinit mai subțire, iar degetele au căpătat lungimea și delicatețea unei artiste care și-a petrecut întreaga copilărie cântând la pian. Mișcările sunt acelea ale unei feline. Sau poate se aseamănă, mai degrabă, cu floarea-soarelui la atingerea razelor luminoase ale astrului? Pașii ei sunt mărunți, iar picioarele îi sunt acum mai lungi, mai subțiri. Poartă un pantof cu toc jos și cu o fundă la vârf. Culoarea fundei este aceeași cu bretelele rochiei și cordonul care îi încinge talia. Rochia de un bleumarin-deschis capătă nuanțe de verde smarald și turcoaz atunci când reflectoarele se rotesc amețitor pe scenă. Numai chipul îi rămâne de un alb pur, indiferent de mișcările luminilor. Iar ochii, ochii cântă și ei, împreună cu glasul cristalin care umple sala.

Ei, și dacă nu ar fi această artistă minunată pe scenă, este, în cel mai rău caz, domnișoara care a inspirat versurile. O tânără de 17 ani, cu breton tăiat drept, la linia sprâncenelor. Un breton gros, care îi scoate în evidență ochii negri și zecile de pistrui cărămizii care se preling de pe nasul mic. Buzele sunt pline și mereu umede. Urechile sunt lipsite de bijuterii și se ascund sub un păr lung și drept, care cade până la umeri. Umerii sunt micuți și ușor lăsați. Este o fată delicată, fragilă, poate tot o franțuzoaică. Da... sigur o franțuzoaică, o frumusețe gen Jane Birkin, care să inspire și să seducă bărbați de seama lui Serge Gainsbourg.

Trei melodii de-ale lui Joe Dassin i-a luat de data aceasta să urce și apoi să coboare dealul dinspre parc. Două chipuri, două fete. Două franțuzoaice, una artistă, cealaltă muză. Două chipuri atent creionate de dorințele ei și iată că dealul

a fost învins, fără să mai simtă greutatea bocancilor sau să audă gemetele zăpezii.

Ajunsă pe trotuar, în fața trecerii, ezită să traverseze strada, dar prinse curaj amintindu-și de indicatorul poziționat cu 10 metri înainte de zebră, pentru a face mașinile mult prea grăbite să încetinească. Așa că, se uită bine în stânga și păși decisă pe primul dreptunghi alb al trecerii de pietoni. Încă unul, încă unul, și se trezi teafără pe partea cealaltă a trotuarului. În urma ei, lăsase șaisprezece dreptunghiuri albe, atent desenate pe asfalt, două autobuze aglomerate care așteptau să plece, un taxi și două mașini, una roșie și una gri. O Dacie veche și un Opel. Un șofer nervos, o doamnă isterică, prea mulți liceeni gălăgioși în spatele autobuzului. Lăsase în urmă oameni, culori, forme, fantezii. Pe partea aceasta a trotuarului este mai aproape de realitate. Aici este la jumătatea drumului dintre facultate și casă. Franțuzoaicele, cordonul rozaliu al rochiei, pantofii cu toc, toate trebuie să rămână pe partea cealaltă.

Între timp, începuse să ningă. Fulgi mărunți se topeau pe buzele moi ale fetei, încercând parcă să le trezească. Se uită la ceas, de teamă ca nu cumva imaginația și fanteziile ei hrănite de muzica franțuzească să nu îi fi încetinit prea mult mersul. Dar nu, nu exista pericolul de a întârzia. Din contră, ca de fiecare dată, avea să ajungă prea devreme la facultate. Cum, nici ea nu știa, mereu parcă plutea pe un nor, în afara spațiului, în afara timpului. Se urca acolo, pe norul alb și moale, cu bocancii în mână, ca să nu îl jignească, iar acesta o purta spre școală, printr-o lume inedită, o lume doar *a ei*. Traversă încet parcul, mulțumită de timpul generos care îi îngăduia să mai viseze puțin. Dansa acum în sinea ei pe notele muzicale. Sau pe norul pufos? Parcă îi simțea ghemotoacele de vapori gâdilându-i tălpile. Se opri puțin la copacul *ei*, care era acum dezbrăcat de frunze și care o privea străin de data aceasta. Ar fi vrut să îl invite la dans, să se bucure

împreună de minutele dăruite de domnul Timp în această dimineață. Copacul *ei* nici măcar nu o privi. Se gândi că nu o mai recunoaște. Poate din cauza căciulii care reușea să îi acopere o treime din față. Sau poate din cauza nasului înroșit de la frig? Nu se întristă; o fi înghețat și bietul *ei* copac. Or fi înghețat și amintirile lui, odată cu tulpina și crengile. Dragul ei copac, mai trebuie să aștepte încă puțin. Are să vină primăvara și o să se dezmorțească. Și tulpina, și crengile, și amintirile *lor*.

Îl mângâie cu mâna și plecă mai departe. Oameni. Oamenii erau mai mulți acum. Din ce în ce mai mulți. Și mai grăbiți. Ignoranți. Egoiști. Singuri. Se mișcau asemeni unor marionete ghidate de un vrăjitor, care stă agățat undeva, printre crengile înghețate ale copacilor, și care își bate joc de ei. Oricât de repede s-ar mișca, tot vor întârzia la serviciu. Vrăjitorul trage sfoara înapoi. Oricât ar fi de atenți, măcar doi se vor ciocni între ei. Măcar de și-ar întâlni o fată și un băiat privirile, și astfel dimineața ar fi protejată de răceala și indiferența oamenilor.

Ajunsă la semafor, acesta își schimbă brusc verdele în roșu. Evident, pentru pietoni. Nu-i nimic, are timp. Nu va întârzia. În mai puțin de două secunde, se adunaseră oameni în jurul ei; și continuau să se adune. După 30 de secunde de culoare roșie, semaforul hotărî că este rândul pietonilor să își continue drumul. Oameni. Așa de mulți oameni erau acum la semafor! Două armate, gata să se ciocnească. Unul cu diplomat negru și palton lung, din lână groasă, care vorbea la telefonul mobil. Trei liceene de vreo 14-15 ani, cu pantalonii gri de stofă ieșind de sub paltoane. O bătrână cu plasa goală, pornită la cumpărături dis-de-dimineață. Pe cap poartă un fes croșetat, de un gri-închis, iar la gât, o eșarfă vișinie. Un băiat cu părul lung, îmbrăcat în piele, care asculta muzică la căști. Cu siguranță, nu asculta Joe Dassin. Poate Judas Priest sau Iron Maiden. Două domnișoare pe tocuri și cu gecuțe

puțin cam subțiri pentru cele 12 grade sub 0, dar care se țineau bine de braț și de mapele negre și subțiri. Cu siguranță, studente. Erau înalte, frumoase, încrezătoare. Desigur că aveau genele date cu rimel negru și părul vopsit. „Armata" Andronei înaintă hotărâtă pe stradă, pentru a ajunge pe cealaltă parte, la Modarom, de unde plecă altă „armată" de oameni. Un băiat cu un câine labrador, un cuplu tânăr, un băiețel de vreo 8-9 ani, cu un ghiozdan mai mare decât el, un bătrân cu nepoțica de o mână și cu gentuța ei în cealaltă. Atâția oameni. Grăbiți. Două armate care nu vor lupta între ele, care nu vor lupta împreună, ci fiecare ostaș va lupta pentru el însuși, pentru o clipă câștigată în drum spre școală sau spre serviciu. Toți luptă pentru timp.

Ieșită din mușuroiul semaforului, Androna trecu pe lângă băncile înghețate și înaintă spre Liceul Unirea. O clădire mare, galbenă, impunătoare, care acoperea zgomotul monoton al claxoanelor dimineții cu voci de copii gălăgioși. Ferestrele erau toate deschise pentru a spune lumii întregi câtă tinerețe se află acolo. Androna aruncă o privire spre mașinile parcate. Erau de toate culorile. Albastre, verzi, roșii, negre. De cealaltă parte a străzii însă, numai mașini albe. Taxiurile, care își așteaptă clienții de la primele ore ale dimineții. În fața liceului, de asemenea mașini multe, modele mai vechi, două-trei modele noi. Toate aliniate, așteptând cuminți să treacă cele șapte ore de curs.

După Liceul Unirea, Androna o luă la dreapta, pe strada Nicolae Bălcescu. Deja se vede facultatea. Deloc impunătoare, lipsită de orice farmec. Sau poate amintirea Liceului Șaguna făcea din această clădire o simplă pată gri în tabloul colorat al caselor din centru. Traversă strada, trecu pe lângă casa cu ceai și ajunse în fața facultății. Spera ca oamenii care o vedeau intrând să creadă că este studentă la Medicină. Nu din cauză că psihologia ar fi ceva de care îi este rușine, ci pentru că studiază în Brașov, la Universitatea Transilvania.

Nu este studentă în Germania, Anglia sau Franța, așa cum destui colegi de liceu sunt. După ce că învață o amărâtă de materie umanistă, o studiază și într-una din cele 200 de facultăți de la coada Europei. Jalnic.

Facultatea ei, după colț. Nu mai trebuie decât să traverseze strada și să își picteze un zâmbet larg pe buze. Să își scoată din buzunar două luminițe, una pentru un ochi, cealaltă pentru celălalt ochi, două luminițe asortate la zâmbetul de astăzi. Azi, la fel ca în fiecare zi, își va înveseli colegii, va spune glume, va sări prin curtea facultății, va cânta fals, așa cum cântă ea de fapt, va râde, va juca rolul la fel de bine ca în celelalte zile. Nici astăzi nu va lăsa durerea să iasă la suprafață, să îi rideze fața, să îi ofilească zâmbetul, să îi întunece părul. Va trebui din nou să lase „r"-urile franțuzești, norul și copacul *ei*, scena, luminile, pentru a lua parte la parada vieții cotidiene. Aceiași profesori, aceiași colegi, aceleași foi îndoite, același pix și aceeași bancă. Toate o așteaptă pe ea.

Și dacă nu vrei să mergi mai departe? Dacă nu înțelegi ce se întâmplă în jurul tău? Dar dacă înțelegi și te înspăimântă? Ce te faci atunci? Cum faci să nu mai mergi, să nu înaintezi? Cum faci să te oprești și să rămâi așa? Ce îi faci timpului ca să stea puțin în loc și să te lase să gândești, să meditezi? Cum? Cum stai nemișcat? Cum stă nemișcat timpul? E o absurditate să vrei să stea timpul în loc pentru câteva secunde. Pentru că timpul reprezintă o succesiune de secunde. Dar ai vrea cumva să ieși din dimensiunea asta obositoare care nu pare să aibă un început, și care nu conține să te trimită către un sfârșit... să te desprinzi din ghearele timpului care îți străpung pielea mai adânc în fiecare secundă. Să fii în afara lui, să poți să privești firul vieții tale fără să te temi că te va călca o mașină pe stradă sau că întârzii la serviciu. Să stai așa, ca la cinematograf, să mănânci popcorn și să te uiți la filmul vieții tale. Să fie întuneric în sală și să nu îți pese de

cuplul din spate care nu dă doi bani pe actorii din viața ta. Să stai și să sorbi din sucul în cutie de carton de dimensiune XXL și să te uiți cum curge viața ta, fără să te îngrozești la gândul ca ea continuă să se scurgă, în timp ce tu amuțești în fața trecutului. Să înghețe timpul. Să ai răgaz. Să inspiri, să ridici capul și abia apoi să mergi înainte. De ce nu putem face asta? De ce nu putem fi dumnezeii propriului nostru timp, ai propriei noastre vieți? De ce să nu pot acum să dau play la episodul 5000 și ceva al vieții mele și să privesc cum alerg pe holurile din Șaguna? De ce să nu pun pe pauză filmul și să râd de cum eram îmbrăcată? De ce să nu pot să opresc filmul, să închid ochii și să îmi las capul pe spate, pierzându-mă în gânduri? Ce mă fac? Ce mă fac acum, când vreau o clipă de răgaz, în care să pot sta cu ochii închiși, cu capul pe spate? Fără să mă zbat, fără să simt, fără să „trăiesc". Să îmi pun viața pe pauză și să trag un pui de somn, și să mă trezesc atunci când corpul și mintea mea sunt odihnite cu adevărat, fără riscul de a fi pierdut secunde prețioase din viața asta și așa prea scurtă? Ce mă fac, ce mă fac?

O ALTĂ DIMINEAȚĂ

Mă trezesc în fiecare dimineață, deși nu-mi doresc asta... mă trezesc într-un pat trist, cu așternuturi dezamăgite... mă ridic din pat și mă izbesc de o cameră populată de gânduri. O cameră mică cu visuri mari, o cameră veselă ce va muri în curând. Nu mai vreau nimic. Dar nu am încotro. Ora 6 îmi zbiară isteric să mă pun pe picioare și să mă desprind de universul ăsta atât de cald în tristețea lui și să mă duc într-un loc rece și obosit, unde oamenii sunt marionete ale unei iluzii: fericirea. Autobuzul plin de gânduri, plin de oameni stresați, de oameni mari, de oameni mici, de fete, de băieți, este un autobuz al disperării. Nu suport mersul cu

autobuzul. Atâtea chipuri, atâția ochi, atâtea mâini... dar nu-i nimic, mai rezist. Voi rezista. Și de data asta voi ajunge în bancă. În banca mea rece. Intru în clasă, mă împiedic, îmi zdruncin trupul și vreau să mă desprind. Uite, oamenii care cred în mine. Ochii și mâinile lor ce mă știu veselă, ce văd în mine o învingătoare. Ziduri însuflețite ce așteaptă de la mine să le dobor, să le colorez. Nu, nu mai am culori și nu, nu vreau să îmi cumpăr culori, nu mai vreau să colorez, pentru că un univers trist nu are culoare. Lasați-mă, m-am plictisit să zâmbesc. Nu, nu am nimic, asta sunt eu, cea adevărată. Nu vă place, nu? Nici mie.

Îmi place să stau trează noaptea.

Decât să mă chinui să dorm, mai bine mă ofer să număr stelele de pe cer sau să îi țin de urât Lunii.

Nu mai dorm de săptămâni.

La început, nu reușeam să dorm. Nu adormeam pentru că mă gândeam la tine. Și atunci când ațineam pentru câteva secunde, te visam. Făceam dragoste cu geamurile deschise și mirosea a ploaie. Și noi eram transpirați. Cearșaful căzut pe jos, în imensitatea rece a podelei. În pat era cald. Și mirosea a noi. Tremurai. Tot trupul tău tremura. Îmi spuneai că mă iubești. Îmi spuneai în felul tău aparte. Îmi spuneau ochii tăi care luceau ca două picături de ploaie în bătaia fulgerului. Ochii tăi. Și inima. Care pompa nebună sângele încărcat cu iubire prin tot trupul tău. Și radiai.

Apoi mă trezeam și realizam că de fapt am visat.

Și așa treceau nopțile.

După câteva săptămâni, ai venit. Și, în loc să număr stelele și să fac conversație cu cea mai tristă față de pe cer, stăteam ascunsă în brațele tale și transpiram împreună, lăsând cearșaful să cadă leneș pe podea. Eu tremuram. Tremuram sub corpul tău. De dor. De dragoste. Iar buzele, buzele voiau să cânte cu ploaia și să îți spună cât de mult te iubesc. Și eu, proasta, le înțepam. Și le mușcam.

Iar astăzi... azi nu pot să dorm de frică. De frica depărtării. De teama de a nu îți mai putea spune vreodată „te iubesc". Cu ploaia, cu luna. Inimii tale nebune.

Trupul meu e o frunză...
de ce în mine este toamnă,
când afară e primăvară?
De ce mă rup de creangă
la bătaia vântului
când mugurii copacilor se joacă cu el?
De ce în mine tună și fulgeră,
de ce e înnorat și plouă,
când celelalte frunze dansează în razele soarelui?
Pe cerul meu e totul gri.

La mine toamna e însângerată...
Copacii sunt ruginiți
și fețele oamenilor sunt palide.
În aer plutește amăgitoare dragostea
și frigul dimineții îmi îngheață privirea;
degeaba caut căldura,
soarele este acum mult prea departe.
Vine iarna, urâtă este iarna...
mereu e frig... toată lumea e la schi...
eu voi sta în casă....

Mă încălzește doar peisajul...
Calc pe un covor mort,
privesc copacii ce au ochii închiși...
totul moare...
Așa va fi și la anul, sper că nu este ultima toamnă...

Mi-e frică,
mi-e atât de frică să nu se rupă tot în jurul meu,
să nu se fărâme...
nu vreau să stric tot ceea ce ție îți aduce zâmbete și dragoste...
de ce nu pot să distrug ceea ce mie îmi sfâșie inima?
De ce nu pot să fărâm lumea în pumn...?
Să o fac bucăți...? Doar pentru ca ție îți place?
Îmi doresc ca lumea asta vulgară să se facă atât de mică, încât eu să nu mai am loc acolo...
pur și simplu să nu mai încap în ea, să mă scuipe, să mă vomite...

Nu mai știu să dorm. Nu mai dorm așa cum ar trebui. Deci nu mai știu. Am uitat să dorm.

Stau noaptea, singură, în patul meu mare. În așternuturile pătate de mirosul tău... și colorate de trupurile noastre. E o simfonie. Patul meu este o simfonie. Cântă atât de tare, încât nu mai știu cum să dorm. Aud totul. Toată muzica aia dulce, aud cum două trupuri se îmbină în așternutul șifonat. Aud cum transpiri. Simt. Mirosul tău e în toată camera. Nu mai știu să dorm. Nu mai vreau să știu. Dacă o să pierd mirosul? Dacă nu o să mai cânte patul? Dacă nu te mai aud?

Nu vreau să dorm.

Simfonia.

Până când?

Caută miros de scorțișoară și de brad,
visează la albul zăpezii și la culorile globurilor,
își închipuie răceala mâinilor și verdele bradului.
caută un omuleț gras și roșu,
caută să îi zâmbească și să îl strige.
caută să îl implore.
caută un sac numai pentru ea,
plin cu ore de trăit,
caută un zâmbet, două.
Daria caută Crăciunul.

Lume afonă

Din patul plictisit încerc să mă conectez la lume...
vă strig și nu mă auziți.
Urlu până când mi se despletește glasul,
mi se întunecă mintea,
dar voi mă ignorați!
Îmi cânt degeaba cântecul,
notele mele sunt afone...
Se aude doar simfonia voastră.
Se aude doar armonia lumii voastre,
acel sunet spart.

Închid ochii și încerc să mă împac cu ideea
că am devenit atât de mică,
atât de neînsemnată pentru voi,

încât nici nu mă iubiți, nici nu mă urâți.
Mă împac cu tonalitatea mea gravă...
Cu tot ce mă înconjoară și mă sperie,
caut să smulg lacrimi sufletului meu șters.
Dacă ud podeaua, poate cineva
mă va certa măcar.
Dacă voi scânci de durere, poate cineva
mă va îmbrățișa și mă va primi în lumea voastră.

Nu înțeleg ce caut aici.
Nici cum am ajuns.
S-au șters și amintirile mele,
și patimile, și sentimentele.
Am devenit neant.
Am devenit eternitate.
Poate am murit?
Nu, nu sunt moartă,
dar nu sunt nici vie.
Nu mai simt nimic aici,
în întunericul în care mă aflu...
Nu mai am suflet,
iar mintea mea a fost ștearsă...
Vă văd doar pe voi,
acolo, în depărtare.
Iar eu...
eu zac în continuare,
cerșind raze de soare.

Ai ascultat vreodată ploaia?

Mie mi se întâmplă adesea. Las fereastra deschisă și mă ascund în așternuturi. Nu îmi place să privesc cum plouă.

Țin ochii închiși și îi ascult povestea. Astăzi oare ce are de spus?

De dimineață, a fost soare și a plouat. Probabil ploaia era veselă. Acum este noapte. Ploaia întunecată cade grămadă în grădina mamei. Este grea, obosită. Tună. Și spune ceva. Ne ceartă pe noi toți pentru că nu mai avem răbdare să privim cerul dimineața. Se scurge grăbit, aleargă spre noi. Dacă aș ieși afară, s-ar izbi de fața mea, așa cum se izbește de geamul meu. M-ar plesni cu răcoarea ei pe tot trupul.

M-ar întreba dacă am ascultat-o vreodată.

Eu i-aș răspunde că da. Mi se întâmplă adesea.

Dacă aș fi fost o stea,
m-ai fi recunoscut pe cerul nopții?
Ar fi trebuit să te uiți înainte la alte stele
ca să îmi întâlnești privirea?

Aberații de iarnă

Ninge frumos
Ce frumos
Ninge,
Am sufletul gros
Întunecos
Apos
Și greu
Și mă sufoc
E greu
cu atâția fulgi

Mulți
Și albi
Bolnavi,
Obosesc și cad
Mă depun
în straturi reci pe pământ
Mă dor
toate
Cad de pe un
Gând
Pe un altul
Mai adânc și mai
Rece
Un joc de
Fulgi beți
Nu mai îmi trece
Cancerul.

Când dormi...

Mă simți oare lângă tine? Îmi simți respirația caldă pe piept? Dar ochii? Îmi auzi ochii atunci când clipesc?

Îmi simți tu obrazul ud? Îl simți ud de lacrimi? Auzi lacrimile când se nasc? Le auzi? Știi că plâng după tine? Mă auzi? Suspinând? Simți cum mi se usucă buzele de dorul buzelor tale? Dar sufletul... îl auzi cum se zbate, cum tremură? Tremură de frică... Trupul meu se teme. Sufletul meu e îngrozit. Tu ești?

Dar sufletul tău?

Al meu e bolnav. La fel ca trupul.

La fel ca mine. Și gândurile mele. Și mai bolnave. De groază. Mi-e groază... de viață. De singurătate. De viața fără tine. Mi-e groază fără tine. Fără noi. Fără mâinile tale mari, fără pielea ta fină... trupul tău cald. Și mare.

Tu dormi acum. Mă simți? Lângă tine. În preajma ta. Așa voi fi. Mereu. Lângă tine, fără să îți mai dau drumul.

SECRETUL

Astăzi trebuie să scriu. Trebuie pentru că am cuvinte și emoții adunate în mine ca într-un vulcan care nu a mai erupt de secole. Am lucruri de spus, secrete de împărtășit... nu oamenilor, nu cu vocea, nici măcar cu un creion sau un stilou. Parcă dacă scriu cu ajutorul tastelor întâmplarea pe care am să vi-o povestesc, ea devine și mai impersonală, mai străină de mine... Dacă aș spune-o cu voce tare, oricui, aș fi judecată, privită într-un anume fel. Pe când așa, nu întâlnesc nicio privire sau gest dezaprobator, niciun nas care strâmbă, nicio buză care se subțiază sau vreun obraz care se lăbărțează la auzul unui asemenea secret. Nu vreau feedback, nu îmi pasă că am făcut-o, o să scriu aici și o să „uit" că am făcut ce am făcut, pentru că altfel aș înnebuni de-a binelea.

Dacă aș mai face-o acum, în clipa asta? Nu. Dacă regret? Nu. Dacă a meritat? Da și nu.

Azi e toamnă. O zi frumoasă de toamnă, cu frunze uscate și mute de atâta galben. Este mult vânt. Un vânt puternic care m-a făcut să mă deplasez tare greu, deoarece rochia mea prea scurtă avea o stare pentru dans, dans înalt purtat de vânt. Sau poale în cap. Rochia. A trebuit să fac pauze dese și să mă rog de vânt să mă lase să trec nevăzută și îmbrăcată printre oameni, pe străzi, să ajung la magazin pentru a mă „aproviziona", pentru a da naștere secretului. Am mers și am mers, am înfruntat furtuni de frunze și valuri uscăcioase de aer, parcă m-am luptat cu o forță supranaturală care dorea cu orice chip să mă păstreze curată, să mă împiedice să duc acest trup la sacrificiu. Dar eu am vrut să lupt contra forței și am luptat. Am vrut să înaintez și să rănesc acest trup așa cum și el mă rănește pe mine clipă de clipă. Și am înaintat. Și tot această forță supranaturală a făcut ca „otrava" căutată să nu fie găsită în primul magazin și să trebuiască să umblu după ea în continuare. Cum se face că dintre toate otrăvurile din magazine cea pe care mă hotărâsem să o folosesc aici nu se găsea? Nu știu dacă voința mea a impresionat forța supraomenească sau dacă pe contractul ei cu destinul era trecută doar o dată posibilitatea unei intervenții directe în mediu... căci nu m-am lăsat și în al doilea magazin am găsit otrava. Două doze, una cu posibilitate de câștig, 4 000 de lei, bani care ar fi de mare folos, un secret plăcut ar fi acesta.

— Bună ziua. Croissante cu ciocolată aveți?

— Da, în spatele dvs., pe raft.

Mâna mea tremură, ochii nu mai caută să citească ingredientele. Lapte praf, margarină, sare, nu mă mai interesează. Conservanți, coloranți, E-uri. Ochii mei nu vor să citească nimic din exterior. Ci caută să citească înăuntru. Înăuntrul ființei mele. Ce văd ochii mei în acele fracțiuni de secundă? Văd saliva groasă cursă pe pernă de atâtea ori când croissantele apăreau apetisante în vis. Văd colegele în pauză foșnind

ambalajele roșiatice și mușcând cu poftă. Văd vârful acela de cremă de ciocolată care se rupe atunci când buzele lor mușcă violent din croissant. Văd firmiturile pufoase de pe sânii lor. Văd bucata de ciocolată, crema rămasă în colțul gurii. Văd... miros... salivez... văd chinul meu. Văd două croissante în mâinile mele și 10 ron pentru a plăti.

Apoi ochii mei se măresc, devin ca două găuri negre, cu o gravitație greu de imaginat, greu de reprezentat. Locuitorule din afara universului meu, ai fi văzut cum ochii mei topeau în gravitația lor ouă de ciocolată Kinder-surprise, ciocolată Rom, Kinder-bueno, ciocolată Milka, bomboane cu rom. Tentația era mare.

Retragerea. Destulă otravă pentru astăzi.

Ceasul? 15:38.

Este atât de aproape de ora mamei, ora la care ea ar trebui să vină acasă. Îndes croissantele în geantă.

„O să mănânc unul și celălalt i-l arăt și îi spun că am vrut să mănânc, dar nu am putut. Nu... nu, nu. Le mănânc pe amândouă și nu spun nimic. Sau îi spun, de ce să mă feresc? Ce poate să îmi facă? Și, în plus, dacă mi se face rău și ajung la spital, trebuie să declar. .... De fapt, nu trebuie să declar nimic, nu au cum să mă verifice. Și dacă mi se face rău, asta e. E normal, de fapt, după atâta timp de mâncare curată."

Am intrat pe ușă. „Roua?" Roua se pare că e la plimbare.

Sunt numai eu. Și croissantele. Și conștiința. Deschid geamul și trimit conștiința la plimbare. E soare mult afară și e o zi frumoasă de toamnă.

Ambalajul foșnește. Îl deschid și las vidul din interior să îmi inunde fața, scot croissantul și mușc dintr-odată o treime de blat pufos și cremă grețoasă de cacao. „Sunt sigură că are margarină". Ce miros puternic! Și mușc repede. „Mă sună mama." Vorbesc cu ea și am gura plină de amestec de blat pufos și cremă de cacao. Cuvintele mele sunt mincinoase,

ceea ce am în gură mă obligă să o expediez repede. Mai muşc o dată. Ajung la colţ. Îl privesc dezamăgită. Aşa cum îmi amintesc, croissantul abundă de cremă doar la mijloc. Nu puteau să îmbunătăţească şi ei asta în trei ani?

Pe al doilea îl las pe altă dată. De fapt... nu. Nu!! Când voi mai avea eu curajul să fac asta? Când voi mai avea răzbunarea şi tristeţea atât de pline? Nu. Astăzi trebuie mâncat. Acum, până nu ajunge mama acasă. Îl desfac. Caut crema cu o muşcătură violentă. O simt printre dinţi, cum explodează pe limbă. E-uri şi margarină, lapte praf, zahăr alb, făină albă. Otrava mea. Medicamentul meu. Otravă pentru trup. Medicament pentru nebunie.

Medicament şi curaj să merg mai departe. Şi ce ar fi culmea? Să câştig acel premiu. Asta da, ar fi o ironie din partea sorţii.

Este o zi frumoasă de toamnă. Croissantele sunt într-un stomac care a fost gol prea mult timp. Crema de ciocolată curge printr-un corp bolnav de tristeţe şi toate E-urile alea călătoresc printr-un sânge obosit de atâtea detoxifieri.

V-am pupat. „Musafiri", bunica şi apoi mama.

DRAGOSTE ETERNĂ

Caut în rugina asta zâmbete, caut speranțe. Unde a dispărut totul? De ce mă aflu în întuneric...? Sunt în continuare ascunsă de mine, de voi, de tine, de ei, de ce a fost, de ce va fi. Refuz să mai trăiesc în prezent, vreau doar trecut. Da, să întind trecutul și să îl fac viitor. Clipele moarte să se nască din nou, și din nou, pentru totdeauna, formând o sferă uriașă plină de plăcere și iubire. Acestea îmi sunt singurele trăiri, singurele amintiri rămase. Vreau să mă învăluie cu durerea lor dulce... să le port mereu cu mine.

Noaptea asta îmi va picura iubire, iar stelele vor păși ascuțit deasupra constelației noastre fatale. În visul meu iubirea devine haos.

Te privesc în continuare pe aceeași stradă, visând aceleași sărutări reci, aceleași atingeri crispate și cuvinte amare contopindu-se cu momentul îmbrățișării noastre. Tot noi doi, ca întotdeauna. Tu vei fi pentru totdeauna același băiat cu

părul lung. Același zbor îl voi face mereu. Ochii mei îți vor implora în continuare genele să îi îmbrățișeze și voi sta din nou cuibărită în brațele tale.

Îmi place să mă tăvălesc între frigul crunt care îmi imaginez că este afară și căldura unui așternut moale, să îmi cufund capul în multe perne și să îmi înconvoi corpul asemeni unui bebeluș care se cufundă în sacul amniotic. Îmi place să casc larg și să-mi lăcrimeze ochii. Nu de tristețe, nu de bucurie. Doar așa, să lăcrimeze, pentru că timpul s-a oprit în loc. Doar fulgii mai creează iluzia că vremea curge într-o direcție sau alta. Îi văd agitați și albi la fereastră, cum se înghesuie să ajungă cu toții la destinație. Parcă ar fi o intersecție din New York. Mulți, mulți. Mărunți. Mici. Gălăgioși. Stau în pat și mă simt cuprinsă de o senzație ciudată, o combinație între relaxare și mii de furnicături gâdilicioase care aleargă în sus și în jos pe suprafața corpului meu. În interior, goluri, goluri. Mintea mea apune și lasă loc unui cer înstelat cu vise, multe și îndrăznețe vise, gata să se prelingă pe ecranul ochilor mei asemeni unui film.

Azi urăsc sentimentele. și ura în sine este un sentiment. azi am o stare proastă. azi urăsc fereastra. azi urăsc lumea care se desfășoară inutil dincolo de fereastra mea. azi îmi urăsc patul mare și obosit de atâtea amintiri. azi nu am chef de tratamente. azi vreau ceva scurt, sigur. azi nu am încredere. sunt pesimistă. azi plouă. sunt mohorâtă ca vremea. azi sufletul meu s-a izbit de pereții camerei. azi ușa mea a stat încuiată. azi am zăcut. am obosit. azi aș fi mâncat mousse au chocolat. azi am băut lapte de soia cu roșcove. azi am urât toată luna ianuarie. azi am urât roșcovele. în fiecare zi urăsc roșcovele. sunt o insultă la adresa mea. sunt o insultă pentru ciocolată. azi am citit. prea mult și mă dor ochii. azi mi-am

regândit viitorul. azi nu știu ce vreau. nici ce fac. azi nu știu nimic. azi nu vreau. azi nu simt. azi sunt. doar atât. sunt.

Au! Afurisitule de geam. Grozav! Acum ce mai urmează? Cum naiba am ajuns aici? Unde este norul meu, pufosul meu nor, unde sunt acum? Și cine este fata aceea? Ah, ah... ce se întâmplă... cad... de fapt, alunec... alunec? Ce naiba o mai fi și asta? De ce alunec... mai întâi cad, apoi alunec! La dracu, cu ce am greșit? Deci acesta îmi este sfârșitul. Ce aș putea să fac în ultimele clipe? Nimic. Exact ce am făcut cu toată viața mea. Am fost mereu luată prin surprindere și purtată de o forță necunoscută mie. Sunt neputincioasă și viața mea nu-mi aparține. Nu că mi-ar fi aparținut vreodată. Mă preling, viața mea se scurge pe acest geam... lăsând o dâră pe care mama fetiței o va șterge sâmbătă când va face curat.

DRAGUL MEU TATĂ,

De ce ai plecat înainte să te cunosc, de ce ai plecat înainte să te iubesc și să te strâng în brațe...? Acum, când am aflat câte avem în comun, acum când realizez că eu sunt tu și că tu ești eu... aceeași melodie, aceleași versuri, același chin, aceeași durere, aceeași boală... iar Moartea... oare doar Ea ne este aliat? Doar în îmbrățișarea Ei îți voi simți iubirea? Spune-mi asta, Îngerul meu drag, spune-mi și o voi aduce mai curând lângă mine...

Am atâta nevoie de tine în lumea asta falsă, unde nimeni nu mă înțelege, nimeni nu îmi arată iubirea... decât amărâta mea mamă.

Am găsit rodul fericirii mele... ea mă va cuprinde atunci când tu mă vei mângâia pe cap și îmi vei spune că mă iubești...

Îți promit... ne vom întâlni în curând... în Lumea Ta! Promite-mi că mă vei aștepta la Poartă. Voi veni curând... atât de curând...